

STJERNEN

140. ÅRGANG

NUMMER 4

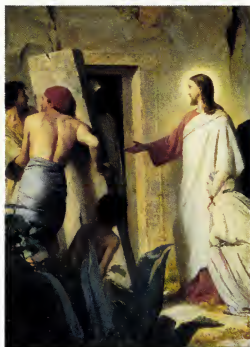
JESÙ KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

APRIL 1991

STJERNEN

APRIL 1991

På omslaget:

„Lazarus opvækkes fra de døde“
et maleri i en serie af den danske maler
Carl Bloch (1834-1890) om „Kristi liv“.
Se side 34.

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB	
NØGLER TIL VELLYKKET MEDLEMSMISSIONERING	
PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON	2
JEG FANDT MINE CHOCTAW-FORFÆDRE LINDA S. STOKES	10
VÆR AKTIV! SELV OM DIN ÆGTEFÆLLE IKKE ER MEDLEM	
KRISTIN SANDOVAL OG SUSAN HEUMPHREUS	16
EN FULDKOMMEN MILD RØST ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON	26
LYT NU, LYT NU DEBORAH SMOOT	32
KRISTI LIV MALERIER AF CARL BLOCH	34
PÅ VEJ HJEM FUMIE MASAGO	46

ISÆR FOR UNGE

KÆRLIGHED GENNEM POSTEN DIANE BRINKMAN	22
---	----

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE	1
BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB	
„AT HOLDE FAST VED ALT, HVAD DER ER GODT“	25
VERDEN RUNDT	44

BØRNESTJERNEN

PÅ OPDAGELSE	
EN DAG VALGT AF HERREN VIVIAN PAULSEN	2
HVAD KAN JEG GØRE?	
MIN DAGBOG MERILEE BARTON CLARK	4
SMÅKAGESØNDAG SHEILA KINDRED	5
BØRNESTJERNENS KREATIVE VENNER	8
FÆLLESTID	
JEG VED . . . LAUREL ROHLFING	10
BARE FOR SJOV	
BRØDRE CHARLES W. HITT	
REGNBUEEN D. A. STONE	12
HISTORIER FRA MORMONS BOG	
KONG BENJAMIN	13

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

ABONNEMENT

I et år har jeg været assistent og stjernepræsident på Campo Alegre ward i Caracas stav i Venezuela.

Ved en særlig indsats er antallet af abonnenter på *Liahona* (spansk) i wardet hævet fra 40 til 133.

Jeg glæder mig over at kunne tjene mine brødre og søstre i wardet ved at hjælpe dem med at få budskaber fra Det Første Præsidentskab og de andre generalautoriteter.

Jésus N. Marvez Núñez
Caracas
Venezuela

LEVENDE EKSEMPLER

Tak for artiklerne om medlemmer af Kirken i mange lande over hele verden.

Det er inspirerende at læse beretninger om tro, tjeneste og

især kærlighed, kærlighed til andre, til deres land, til evangeliet og fremfor alt kærlighed til vor Frelser.

Når jeg læser om brødre og søstre i andre lande, føler jeg, at jeg har kendt dem altid, som var de en del af min familie. Endvidere vokser en anden følelse frem i mig, og jeg bliver bevæget, når jeg erkender, at „de ved, ligesom jeg, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand.“

Jeg bor i Brasilien. Jeg har altid boet her og vil sikkert blive her resten af mit liv. Men gennem artiklerne i *A Liahona* (portugisisk) får jeg lejlighed til at „kende“ så mange brødre og søstre over hele verden, som er levende eksempler på hengivenhed over for vor Frelser og over for Kirken.

Elson Carlos Ferreira
Boa Vista ward
Joinville stav
Brasilien

ANMODNING

Jeg følger, jeg må udtrykke min taknemmelighed til jer for råd og vejledning, som vi modtager gennem *Liahona* (spansk). Jeg holder af at læse artiklerne. En artikel som jeg især fandt god og virkningsfuld var „Uretfærdigt herredømme i ægteskabet“ i juni 1990, side 16. Jeg tror, min familie vil få stor glæde af den artikel.

Liahona er et enestående blad, der lever op til sit navn, da det virkelig er en vejleder i en dekadent verden. Bladet styrker mig og opmuntrer mig. Jeg elsker det og læser alle artikler.

Det er spændende at læse om Kirkens fremgang i de lande, som indtil fornylig har været lukket for evangeliet. Det er også interessant at se Kirkens vækst her i Mexico. Jeg ser op til lederne, som sender os budskaber, når der er størst behov for dem. Det synes, som om alle beretninger kommer fra hjertet.

Jeg ville gerne sejer udgive flere artikler om missionsoplevelser, anvendelse af præstedømmet, hvordan man finder familier at undervise i evangeliet, samt hvad der forventes af medlemmer, som bor langt fra kirker, templer og åndelige ledere.

Carlos W. Garcia
Cancun
Mexico

FRA REDAKTIONEN

Vi er vore trofaste læsere meget taknemmelige, og vi opfordrer jer til at sende breve, artikler og historier til os. (Vær venlig at skrive jeres fulde navn, adresse, ward eller gren og stav eller distrikt). Vi er meget glade for de breve, vi allerede har modtaget, og glæder os til fremover at høre fra endnu flere af vore læsere. Adressen er *Stjernen*, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N.

STJERNEN

April 1991 140. Årgang Nummer 4

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packard,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott
Vejledere: Rex D. Pinegar,
Gene R. Cook, John E. Groberg,
Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Curriculum
Department: Ronald L. Knighton

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Cheftidaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen:
DeAnne Walker
M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Shari Cook

Stjernen:
Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram
Redaktionsens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Tlf. 31.991366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangens 9
DK-3540 Lyngbe
Tlf. 42 187 727

© 1991 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, thaitisk og thailandsk; kvartalsvis på islands.

STJERNEN (ISBN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year. \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian

subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 90,- (inkl. moms og porto) Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangens 9, DK-3540 Lyngbe, USA og Canada: US\$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året
Printed by Friedrichsdorf Printing Center, Germany
ISBN 0900-2545

PB MA 9104 DA

91984 110
Danish

Nøgler til vellykket medlemsmissionering

Præsident Ezra Taft Benson

I dag befinder Kirken sig i en periode med hastig vækst. Mange af vore største problemer er faktisk problemer i forbindelse med vækst. Det er en meget gunstig situation. Med evangeliets gengivelse og oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige blevet etableret på jorden. Daniels store profeti bliver opfyldt. De, der lever på jorden i de sidste dage, lever virkelig på et meget spændende tidspunkt.

Siden den spæde begyndelse i 1830 er Guds rige rullet frem med forbløffende fart. Fra ganske få medlemmer i 1830 vokser Kirken nu i et stadigt stigende tempo.

I dag er der flere end 7 millioner medlemmer. Disse medlemmer er samlet i lande over hele verden, og de er et levende bevis på sandheden i Daniels profeti.

Kirken har aldrig før haft muligheder som i dag. Kirken er det mest tiltrækkende religiøse samfund i verden. Kirkens image har aldrig været bedre, end det er i dag! I stadig stigende grad er vi i dag kendt for det, vi er, og ikke for det, vore fjender har sagt om os.

Det er muligt at leve i verden og ikke tage del i verdens synder. Det viser vi. Det er det, Herren forventer af os. Det er nu, at vi skal yde en stor indsats. Vi må udvide vor horisont og benytte de store og enestående muligheder, vi har som sidste dages hellige.

Mennesker higer efter et anker, efter noget der vil give dem indre fred og en følelse af sikkerhed. Det kan de ikke finde i kirkerne i verden i dag. Det kan de ikke finde i vore usikre økonomiske systemer. På en måde lever vi i den værste tid, fordi synd synes at findes næsten overalt og er tiltagende. Djævelen har aldrig været så velorganiseret, og aldrig har han

**Det vil lykkes for os –
det er der ingen tvivl om.
Herren har sendt os til
jorden i høstens tid. Han
forventer ikke, at det
mislykkes for os. Han
forventer, at det
lykkes for os.**

haft så mange repræsentanter til at arbejde for sig. Han synes at angribe alt, der er godt, opløftende og karakterbyggende. Han angriber især hjemmet og familien og vore unge. Det virker som om fortidens grundlæggende principper og idealer udfordres i dag som aldrig før.

På den anden side lever vi i den bedste tid. Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet i sin fylde sammen med hans hellige præstedømme for at velsigne vor Faders børn. Vort budskab er til hele verden. Kirken er en organisation for denne verden – den mest betydningsfulde organisation med det mest vidunderlige budskab i hele verden. Herren har befalede os at rejse os og være et lys for verden. Ja, det befalede han tilmed i de første dage, hvor Kirken var fattig, hvor Kirkens medlemmer blev forfulgt, deres ejendom ødelagt, og de blev fordrevet fra deres hjem.

Hør hvad Herren sagde i afsnit 115 i Lære & Pagter: „Sandelig siger jeg til jer alle: Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene, og indsamlingen til Zion og dens stave må være til forsvar og som en flugt fra stormen og fra vreden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden” (vers 5-6).

Da dette blev sagt, var Kirken knap otte år gammel. Men endnu tidligere, i 1832, sagde Herren dette til sin spæde kirke:

„Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder” (L&P 82:14).

Ja, jeg vidner over for jer, at Guds rige vil fortsat vokse, indtil det opfylder hele jorden.

Så dukker spørgsmålet op: Hvordan kan vi bidrage til, at værket går fremad? Jeg vil gerne gennemgå fire nøgler.

1. STRÆB EFTER AT OPNÅ ÅNDEN

Hvis det skal lykkes, *må du have Herrens Ånd*. Vi har lært, at Ånden ikke dvæler i urene tabernakler. Noget af det første, du skal gøre, er at sikre, at dit liv er i orden. Herren har erklæret: „Vær rene, I som bærer Herrens kar.”

Herren har givet os sin lov for, hvordan man underviser i hans evangelium:

„Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise” (L&P 42:14).

Endvidere har Herren erklæret:

„Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene” (L&P 11:21).

Rækkefølgen af trin for at få Guds kraft til at undervise i evangeliet er først at få ordet, derpå forståelse gennem Ånden og til sidst kraft til at overbevise.

Hvordan får du Ånden? „Ved troens bøn,” siger Herren. Derfor må du bede oprigtigt og med fast forsæt. Bed om øget tro. Bed om, at Ånden vil ledsage din undervisning. Bed Herren om tilgivelse. Dine bønner må opsendes i samme ånd og med samme ildhu som Enos’ bønner i Mormons Bog.

Du uddybede denne kamp den inspirerende beretning, så jeg behøver ikke at forklare baggrunden. Jeg vil kun henlede jeres opmærksomhed på disse vers. Enos vidnede: „Jeg vil fortælle jer om den kamp, som jeg havde med Gud, førend jeg fik forladelse for mine synder.”

Han uddybede denne kamp med Gud for os. Læg mærke til intensiteten i hans bøn: „Min sjæl hungrede . . . jeg knælede ned for min Skaber og anrøbe ham i kraftig bøn og påkaldelse *for min egen sjæl*, og jeg påkaldte ham den ganske dag” (Enos 1:4; fremhævelse tilføjet).

Derpå vidnede Enos: „En røst kom til mig og sagde: Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive vel-signet . . . altså var min skyld borttaget” (vers 5-6).

Da han spurgte Herren om, hvordan dette var sket, svarede Herren ham: „På grund af din tro på Kristus . . . din tro har *frelst dig*” (vers 8; fremhævelse tilføjet).

Enos blev åndeligt helbredt. Gennem sin kraftige bøn til Gud oplevede han det, som trofaste i alle udde-linger kan, gør og nødvendigvis må opleve, hvis de skal se Gud og fyldes med hans Ånd. Bliv *fortrolig* med Enos og hele Mormons Bog, den bedste bog i verden – et nyt vidne om Kristus. Den er skrevet for os i dag. Det ved jeg.

For at få Ånden må du *ransage skrifterne* dagligt. Mormons Bog fortæller os om nogle af de dygtigste missionærer, som nogensinde er draget ud for at forkynde evangeliet – Ammon, Aaron, Omner og Himni – Mosiahs fire sønner. De var Guds mænd, som havde forberedt sig på at udføre arbejdet. Deres eksempel er værd at efterfølge. Hvordan forberedte de sig åndeligt på arbejdet? Du husker, at de blev omvendt samtidig med Alma den yngre. De omvendte sig fra deres syn-der og tog på mission til lamaniterne. Missionen vare-de i 14 år.

Efter deres meget succesrige mission mødte de helt tilfældigt deres tidligere missionærkammerat profeten Alma. Mormon beskrev deres succes med disse ord:

„De var blevet stærke i kundskaben om sandheden, thi . . . de havde *ransaget skrifterne med flid* for at kunne få kundskab om Guds ord” (Alma 17:2; fremhævelse tilføjet).

Men det var ikke alt, hvad Mosiahs sønner gjorde for at forberede sig selv åndeligt. Mormon nævner en anden vital årsag til deres succes: „De havde hengivet sig til megen bøn og faste” (Alma 17:3).

Og her er resultatet af disse forberedelser: „Derfor havde de profetiens og åbenbarelsens *ånd*, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud” (Alma 17:3; fremhævelse tilføjet).

En af disse store missionærer, Ammon, vidnede om, hvordan tusinder af mennesker kan føres til Herren: „Ja, den, som omvender sig og øver sig i tro og gør gode gerninger og beder uden ophør, ham bliver det forundt at kende Guds hemmeligheder; ja, og sådanne skal det gives at åbenbare ting, som aldrig har været åbenbare, ja, og sådanne *skal det gives at bringe mange tusinde sjæle til omvendelse*, ligesom det er blevet os for-undt at bringe disse vore brødre til omvendelse” (Alma 26:22; fremhævelse tilføjet).

2. OPNÅ YDMYGHED

Herren har sagt, at ingen kan bidrage til dette værk, medmindre de er ydmyge og fulde af kærlighed. Men ydmyghed betyder ikke svaghed. Det betyder ikke angstelighed; det betyder ikke frygt. Et menneske kan være ydmygt og frygtløs. Et menneske kan være ydmygt og tappert. Ydmyghed er anerkendelsen af vor afhængighed af en højere magt, et konstant behov for Herrens støtte i hans værk. (Læs kong Benjamins råd om ydmyghed i Mosiah 4:11).

Herren har givet dette løfte til de ydmyge:
„Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svag-hed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er til-strækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem” (Ether 12:27).

Lær at sætte din lid til Herren for at opnå succes.

**Vi skal vidne om et
nyt bind af hellig skrift – et
nyt vidne om Kristus.
Må Gud velsigne os til at
vidne effektivt, at bære
et stærkt vidnesbyrd om,
at dette herlige budskab
er sandt.**

3. ELSK MENNESKER

Vi skal udvikle kærlighed til mennesker. Vort hjerte må være åbnet for dem, i evangeliets rene kærlighed, i et ønske om at hæve dem op, at opbygge dem, at vise dem vej til det højere og bedre liv, der til sidst fører til ophøjelse i Guds celestiale rige. Læg vægt på de gode egenskaber hos andre mennesker. Elsk dem som børn af Gud.

Profeten Joseph Smith har skrevet: „Gud ser ikke på synd med eftergivenhed, men når folk har syndet, så må der vises dem tolerance og eftergivenhed“ (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 288). Dette er en *anden* måde at sige, at Gud elsker synderen, men fordømmer synden.

Vi vil ikke være effektive, før vi lærer at vise sympati over for alle vor Faders børn. Mennesker kan mærke, når de vises kærlighed. Mange mennesker hungrer efter kærlighed. Når vi viser sympati for deres følelser, vil de tilsvarende gøre gengæld og vise os sympati og venskab. Vi har fået en ven. Og som profeten Joseph Smith sagde: „Hvem andre end mine venner kan jeg undervise?“

Ja, elsk mennesker.

4. ARBEJD IHÆRDIGT

Hvis vi ønsker at beholde Ånden, må vi arbejde.

Der er ingen større opmuntring eller tilfredsstillelse end efter en lang dags arbejde at vide, at vi har ydet vort bedste.

Jeg har ofte sagt, at en af de største hemmeligheder ved missionering er arbejde! Hvis en missionær arbejder, vil han få Ånden; hvis han får Ånden, vil han undervise ved Ånden; og hvis han underviser ved

Ånden, vil han røre ved folks hjerter, og han vil være lykkelig. Arbejde, arbejde, arbejde – der er ingen acceptabel erstatning, og især ikke i missionering.

Vi må ikke give Satan en chance for at gøre os modløse. Her er svaret igen arbejde. Missionering bringer glæde, optimisme og lykke. Herren har givet os en nøgle, hvorved vi kan overvinde modløshed:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og *tyngede af byrder*, og jeg vil give jer hvile. Tag *mit åg* på jer og lær af mig, thi jeg er sagtomodig og ydmyg af hjertet; *så skal I finde hvile for jeres sjæle.*’ Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let“ (Matt. 11:28-30; fremhævelse tilføjet).

På Frelserens tid var formålet med et åg at få okserne til at trække sammen i en forenet indsats. Vor Frelser har en stor sag, der skal bevæge sig fremad. Han har bedt os alle om at koble os sammen under det samme åg for at føre hans sag fremad. Det kræver ikke kun en fælles indsats; det kræver, at vi har fuldstændig tillid til ham. Som Kristus sagde til de første apostle: „Skilt fra mig kan I slet intet gøre.“

Vort arbejde vil være let og til at bære, hvis vi vil sætte vor lid til Herren og arbejde.

Tænk ikke på at få succes. Det vil lykkes for os – det er der ingen tvivl om. Herren har sendt os til jorden i høstens tid. Han forventer ikke, at det mislykkes for os. Han forventer, at det lykkes for os. Profeten Joseph Smith har sagt: „Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at prædike evangeliet“ (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 133).

Vi skal vidne om den største begivenhed, som har fundet sted i verden siden Mesterens opstandelse – Gud Faderens og Jesu Kristi, hans Søns, besøg hos den unge profet. Vi skal vidne om et nyt bind af hellig skrift – et nyt vidne om Kristus. Må Gud velsigne os til at vidne effektivt, at bære et stærkt vidnesbyrd om, at dette herlige budskab er sandt.

**Mennesker kan mærke,
når de vises kærlighed.
Mange mennesker hungre efter
kærlighed. Når vi viser sympati
for deres følelser, vil de til-
svarende gøre gengæld og
vise os sympati og venskab.
Vi har fået en ven.**

Hvad forventer Herren i virkeligheden af os? Året før Kirken blev oprettet, besvarede han dette spørgsmål i en åbenbaring til Joseph Smith sen. givet gennem sønnen, profeten Joseph Smith jun.:

„Se, nu er et vidunderligt værk ved at komme frem blandt menneskenes børn. Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag“ (L&P 4:1-2).

Vi vil alle komme til at stå foran ham på den yderste dag. Johannes sagde på øen Patmos, at han „så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne“ (Åb. 20:12).

Det er min fornemmelse, at spørgsmålet på den betydningfulde dag ikke så meget vil være, „hvilke embeder havde du?“ Det virkelige spørgsmål vil være: „Tjente du mig af hele dit hjerte, sjæl, sind og styrke?“ Må Gud velsigne os, så vi tjener således, at vi aldrig fortryder noget alvorligt, således at vi ved, at vi er blevet til mere end vore egne naturlige talenter muliggjorde.

Jeg vidner om, at Gud lever. Han hører og besvarer bønner. Jesus er Kristus, jordens Forløser og vor Talsmand hos Faderen. Disse to himmelske personer viste sig virkelig til Joseph Smith.

Jeg vidner om, at dette er Herrens kirke – ja, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han præsiderer over den og er sine tjenere nær. Han er ikke en fraværende Herre. Det kan jeg forsikre om.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi har svarene på verdens problemer. Vi ved, hvor vi er på vej hen. Vi er på vej, og Herren leder sit værk gennem Guds profet med særlige vidner, som bærer vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi guddommelighed, han, der er denne verdens Gud under Faderen. Dette værk kan ikke mislykkes

for os. Han vil gøre os større end vore naturlige talenter muliggør. Om dette bærer jeg ydmygt vidnesbyrd baseret på personlig erfaring såvel som på observation og den kundskab, jeg har om Herrens løfter.

Jeg vidner om det korrekte i erklæringen, som profeten Joseph Smith kom med i 1842 til Mr. John Wentworth, der var redaktør for *Chicago Democrat*:

„Vore missionærer går ud til forskellige lande . . . Sandhedens banner er hejst; ingen ugudelig hånd kan standse dette værks fremgang; måske raser der forfølgelse, pøbelhobe slutter sig sammen, hæere samles, og mennesker bagtaler hinanden, men Guds sandhed vil frimodigt gå fremad, ædel og uafhængig, til den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt hvert himmelstrøg, gennemtrængt hvert land og lyd i hvert eneste øre; til Guds hensigter er udført, og den store Jehova skal sige, at værket er fuldbragt“ (*History of the Church*, 4:540). □

Fra en tale til fuldtidsmissionærer af præsident Ezra Taft Benson).

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

.....

1. Kirken er verdensomspændende – den vigtigste organisation med det største budskab i hele verden.
2. Præsident Benson siger, at vi må stræbe efter at få Ånden. For at opnå det må vort liv være i orden.
3. Når vi har Ånden, må vi arbejde, men arbejdet vil være let og til at bære, hvis vi ydmygt søger Herrens hjælp.
4. Ydmyghed er ikke et tegn på svaghed – det er erkendelse af vor afhængighed af en højere magt, et konstant behov for Herrens støtte i hans værk.

JEG FANDT MINE CHOCTAW- FORFÆDRE

Linda S. Stokes

**For disse nordamerikanske indianere
førte tåreernes vej til templet.**

Snestormen i 1831 var en af de værste nogensinde. Folk krøb sammen om lejrballene, deres hænder og fødder var blå på grund af frosten. De havde næsten ingen mad, og telte og tæpper var der kun få af. De fleste af børnene gik barfodede; tre fjerdedele var nøgne.

Mænd, kvinder og børn døde i stort tal den vinter. De var de første fra choctaw-stammen, der vandrede ad „Tåreernes vej“. Det navn som vejen blev kendt ved blandt de nordamerikanske indianere, der blev tvunget til at forlade deres land og flytte til Oklahoma.

Hele den vinter kæmpede choctaw-indianerne mod sult og sygdomme, idet de håbede, at foråret ville gøre det lettere. Det skete ikke. Skybrud gjorde deres tilværelse utålelig. Floderne svulmede op og vejene blev til mudderpøle. Det tog dem næsten fem måneder at gå de 800 km fra deres hjem i Mississippi og Arkansas til deres mål i Oklahoma.

Det følgende år rejste den næste gruppe choctaw-indianere mod Oklahoma. Denne gang havde USAs regering sørget for mere mad og flere forsyninger og derved fjernet truslen om sult, der havde ramt den første gruppe. Men en koleraepidemi fejede ned gennem Mississippi-dalen og spredtes i hele regionen. Megen

I min drøm så jeg en nordamerikansk indianerkvinde. Hun fortalte mig, at hun hed *Nanah-ku-chi*. Jeg følte mig godt tilpas i hendes selskab og kunne mærke hendes varme gæstfrihed. Ånden fortalte mig, at hun var en af mine forfædre.

regn øgede lidelserne, og mange choctaw-indianere blev tvunget gennem mange kilometer sump, floder der var gået over deres bredder samt tætte skovområder.

De begravede deres døde langs vejen.

Jeg kendte intet til choctaw-stammens lidelser, før end jeg begyndte at interessere mig for slægtshistorie. Jeg fandt ud af, at min Choctaw-tiptipoldemor, Betsy Perkins, havde forladt Mississippi sammen med stammen og havde vandret ad „Tåreernes vej“ til Oklahoma. Jeg tilføjede hendes navn til mine familieoptegnelser, men regnede ikke med, at jeg kunne gøre mere langs den linie. Så vidt jeg vidste, var der ingen tilgængelige oplysninger.

Men søndag den 11. september 1983 havde jeg omkring kl. 3 om morgenen en drøm. Jeg drømte, at jeg så en nordamerikansk indianerkvinde med lange fletninger med grå striber. Hun rørte noget rundt i en gryde. I min drøm befandt jeg mig hjemme hos hende. Udspændte dyrehuder dannede vægge og loft, og pæle af afhøvet naturtræ støttede væggene, som var surret sammen med læderstrimler. Boligen var ikke særlig stor, men taget var højt nok til, at jeg kunne stå oprejst uden problemer.

Kvinden talte med mig, og vi talte sammen en tid. Jeg følte mig godt tilpas i hendes selskab og følte hendes varme gæstfrihed. Jeg kan ikke huske, hvad der blev sagt, men igen og igen fortalte hun mig sit navn – *Nanah-ku-chi*. En anden kvinde med skulderlangt sort hår var sammen med hende og holdt et barn på to eller tre år. Deres tøj var enkelt og så ud til at være lavet af dyreskind, der var rensat og blødgjort.

Tre gange tilskyndede Ånden mig til at stå op og skrive det ned, indtil jeg endelig hoppede ud af sengen og fandt papir og blyant. Jeg sad ved spisebordet og skrev de ord, som faldt mig ind.

Ånden fortalte mig, at hvis jeg var trofast, ville jeg blive ledt til at finde mine forfædres navne, og at

Nanah-ku-chi, den ene af kvinderne jeg havde set i min drøm, var min forfædre. Jeg syntes at høre i mit indre: „Nu er det tid at arbejde for dine døde.“

Jeg følte mig tilskyndet til at tage til Philadelphia i Mississippi, hvor jeg ville få navne på dem, der behøvede, at tempelordinanserne blev udført. „Vær trofast, og du vil modtage linie på linie,“ synes Ånden at sige. Jeg har altid troet på personlig åbenbaring, men denne oplevelse kom med en langt større styrke, end jeg havde ventet.

Da jeg var færdig med at skrive det, jeg var blevet tilskyndet til, gik jeg i seng igen. Jeg havde kun sovet et øjeblik, da Bradley, min treårige søn, pludselig vækkede mig. „Indianere, indianere. Jeg drømte om indianere,“ sagde han. Jeg var forbløffet. Jeg følte, at hans ord var en bekræftelse af min egen drøm. Jeg blev endnu mere forbavset, da jeg senere spurgte ham om hans drøm.

„Jeg drømte, at en indianerhøvding kom til vores hus,“ sagde han.

„Hvordan vidste du, at han var en høvding?“ spurgte jeg.

„Han sagde, at han var høvding,“ svarede Bradley. „Han bad mig om noget brød. Jeg tog ham ud i køkkenet for at få noget. Han sagde: ‚Nej, ikke den slags brød.‘“

„Var der andre mennesker sammen med ham?“ spurgte jeg.

„Ja,“ lød svaret. „De ventede på ham.“

Da jeg senere sad ved nadvermødet, tænkte jeg over drømmene. Jeg bad stille om vejledning, således at jeg kunne være i stand til at finde de nødvendige oplysninger til at udføre tempelordinanser for mine choctaw-forfædre. Jeg følte mig inspireret til at få en kopi af en optegnelse, som jeg havde set omkring 20 år tidligere i National Archives i Washington D.C. Det var Choctaw-Armstrong Roll fra 1831, som indeholdt oplysninger om choctaw-indianerne før deres vanding

Min kærlighed til mine forfædre er øget, efterhånden som jeg lærte mere om dem. Selv om de led meget i livet på jorden, modtager de nu templets store velsignelser.

ad „Tårenes vej“ til Oklahoma. Denne folketælling bestod af ca. 3.000 familieoverhoveder og ca. 17.000 personer. Jeg havde fotokopieret siderne, der vedrørte min ane, Betsy.

Jeg skrev til National Archives og bad om en kopi af hele optegnelsen på mikrofilm. Jeg kontaktede også Kirkens slægtshistoriske bibliotek i Salt Lake City i Utah og spurgte, om tempelordinanser kunne udføres for personerne nævnt i optegnelsen. Derefter anmodede jeg om og fik tilladelse til at deltage i navneuddragning fra Choctaw-Armstrong Roll.

Jeg rejste også til Philadelphia i Mississippi, som jeg var blevet tilskyndet til. I choctaw-indianernes reservat lærte jeg historien om *Nanah-weya*. Arkæologer mener, at choctaw-stammen sandsynligvis stammer fra mayaerne – fra Mellemamerika – fordi deres sprog, skikke og kultur svarer til mayaernes. Choctaw-stammens legender fortæller om deres rejse fra deres gamle land, hvor de var blevet forfulgt. En profet havde fortalt dem om et land, der ventede på dem, og hvor de ville være i sikkerhed. To brødre, Chataw og Chickasaw, førte stammen ud af det gamle land.

Stammen fulgte den „hældende pæl“. Det var en hellig pæl, der blev placeret foran lederens lejr hver aften. Nogle legender fortæller, at en hellig medicinpose var bundet til pælen. Hver morgen rejste stammen i den retning, som pælen hældede mod. De bragte også deres forfædres ben med sig.

Da de kom til det område, der nu er det nordlige Mississippi, væltede regnen ned. Alle troede, at de næste morgen ville finde den hellige pæl liggende på jorden på grund af regnen. I stedet stod pælen lodret, og dens fod var begravet dybt i mudderet. Derfor forblev stammen her. I det nye land holdt de et stort råd for at afgøre, hvad de skulle gøre med deres forfædres ben. De besluttede at bygge en stor gravhøj, og begrave dem deri. Denne gravhøj kaldte de *Nanah-weya*, som betyder „lænenede bjerg“ eller „moder-gravhøj“.

Jeg spurgte en choctaw fra Oklahoma, om han kendte betydningen af ordet *Nanah-ku-chi*. Han fortalte mig, at det betød „at bringe ud af bjerget“.

„Du har udtalt det, ligesom en choctaw ville sige det,“ fortalte han mig. „*Nanah* betyder bjerg; *Ku-chi* betyder at bringe ud.“ Jeg konkluderede, at ordene, som jeg havde hørt, måtte betyde, at navnene på de afdøde choctawer skulle hentes frem fra det upåagtede, således at der kunne udføres tempelordinanser for choctawerne.

Min rejse til Mississippi var meget frugtbar. I et domhus fik min tante og jeg et eksemplar af en familieoptegnelse. Da jeg senere læste den igennem, var jeg forbløffet. Tidligere havde jeg kun haft tre navne i den bestemte familie. Nu havde jeg mere en tres sider med oplysninger! I begyndelsen af slægtslinien stod navnet Ikenaby, en indianerhøvding, som havde levet i begyndelsen af 1800-tallet og som var gift med en hvid kvinde ved navn Kearney.

Jeg arbejdede fortsat med Choctaw-Armstrong Roll. Lorraine Nievar fra Ardmore i Oklahoma, hvis forfædre var choctawer og franske, hjalp også med uddragningen af optegnelsen. Da arbejdet var udført, blev 1500 navne fra optegnelsen sendt til templet i Dallas i Texas, for at søster Nievar og hendes familie kunne være med til at udføre deres forfædres tempelordinanser. 1500 andre navne blev sendt til templet i Logan i Utah, hvor mange af mine venner og naboer har hjulpet i dette arbejde.

Jeg tror, at mange fra choctaw-stammen, som levede i begyndelsen af 1800-tallet, har accepteret tempelordinanserne, der er blevet udført på deres vegne. Da jeg deltog i dåb for de døde en lørdag morgen, mærkede jeg deres taknemmelighed. Ved en bestemt session i templet blev jeg bedt om at tale til medlemmer fra et ward i Logan. Mens vi sad sammen i templets kirkesal, fortalte jeg dem beretningen bag navnene, som de bar rundt den aften. Jeg husker den tempelsession som

en af de mest hellige, jeg nogensinde har overværet. Jeg mindes en levende følelse af lys og glæde et bestemt sted i sessionen. Jeg tænkte på min søns drøm. Mine venner og naboer gav nu „livets brød“ til dem, der havde bedt om det. Selv om jeg intet kunne se, kunne jeg igen mærke, at de, hvis ordinanser vi udførte, var taknemmelige for den mulighed de fik for at acceptere evangeliet. Selv om de engang havde vandret ad „Tårernes vej“, kunne de nu vandre ad glædens lige og snævre sti, der fører til evigt liv.

Mange optegnelser om nordamerikanske indianere er blevet samlet af forskellige organisationer. Det er nu muligt at udføre flere tempelordinanser for forfædre blandt nordamerikanske indianere end nogensinde før; mange af dem er ivrige efter at modtage evangeliets frelsende ordinanser.

En forårmorgen mens jeg kørte til Salt Lake City for at tale med en kvinde, fandt jeg ud af, hvor ivrige de var. Lige med et følte jeg, at jeg hørte lyden af trommer. Jeg syntes at se en indianerkvinde klædt i en stor mønstret skjorte, en Navaho-nederdel og et bælte med sølvmedaljoner. Sædet ved siden af mig var tomt, men jeg kunne mærke hendes tilstedeværelse.

Da jeg kom til Salt Lake City, følte jeg mig tilskyndet til at spørge kvinden, som jeg havde en aftale med, om hun havde nogen indianske forfædre. Men Carolyn ligner ikke en indianer; hun har blondt hår og blå øjne, tænkte jeg ved mig selv. Hun tænker nok, at jeg er skør.

Da jeg mødte Carolyn på hendes kontor, var tilskyn-

delsen til at spørge lige så stærk, som den havde været i bilen. Så jeg spurgte, om hun havde indianske forfædre.

„Ja,“ sagde hun. „Min bedstemor var cherokee og blev adopteret af navahoerne.“ Hun fortalte mig om, hvordan hendes „Bedste“ havde været sygeplejerske i mange år hos navahoerne i Arizona, Oklahoma, New Mexico og Texas. Senere spurgte jeg Carolyn om tøjet, som hendes bedstemor bar, og hun beskrev for mig det tøj, som jeg havde set kvinden bære.

Jeg fortalte Carolyn om tempelordinanserne, som vi havde udført for choctaw-indianerne. Hun var begejstret ved muligheden for at gøre det samme for cherokee-stammen. Cherokee-indianerne var den anden stamme, der vandrede ad „Tårernes vej“. Der er en optegnelse over hele stammen fra 1835 – før de slog sig ned i Oklahoma. Carolyn uddrager nu fra den optegnelse og forbereder navne til templet.

Jeg ved, at mine forfædre blandt choctaw-indianerne ønskede evangeliets velsignelser. Min kærlighed til mine forfædre er øget, efterhånden som jeg lærte mere om dem. Selv om de led meget i livet på jorden, modtager de nu templets store velsignelser. □

Linda S. Stokes er modedesigner og bor i Logan 33. Ward i Logan Utah East Stake. Choctaw-stammen er en af de få nordamerikanske indianerstammer, der udføres tempelordinanser for gennem Kirkens navneuddragningsprogram.

Vær aktiv!

Selv om din ægtefælle ikke er medlem

Er din mand eller kone ikke medlem af Kirken? Hvis det er tilfældet, så find trøst i, at du ikke er alene. Mange andre har følt en lignende ensomhed og frustration. Selv om idealet ville være, at begge ægtefæller er aktive medlemmer af Kirken, så er vi mange, der befinder sig i en anden situation.

Kristin er født ind i Kirken og giftede sig med et ikke-medlem. Susan var allerede gift, da hun sluttede sig til Kirken – uden sin mand. Vi har sikkert oplevet mange af de samme følelser, som du har oplevet i denne situation.

Vi har fundet det nyttigt at erkende, at andre klarer denne situation med held: De forbliver aktive, passer kaldelser, deltager i kirkemøder og opdrager deres børn til at være aktive sidste dages hellige. Her er nogle ideer fra vore år med erfaringer fra ægteskaber, hvor kun den ene af ægtefællerne er medlem:

FØLTE SIG ALENE

Kristin: „Første gang jeg følte mig totalt alene – isoleret ved at min mand ikke er medlem af Kirken – var den dag, da vores første barn blev velsignet. Lige inden mødet gav wardssekretæren mig et lille kort, jeg skulle udfylde. De fleste spørgsmål klarede jeg uden problemer, men et spørgsmål fik mit hjerte til at fare op i halsen: Var mit barn „født i pagten“?

Pludselig virkede al min tro, aktivitet og tjeneste i

Kirken meget utilstrækkelig. Jeg havde åbenbart svigtet – jeg havde svigtet mig selv og mit uskyldige barn. Jeg har aldrig følt mig så tom, som da jeg satte kryds i den lille firkant, der sagde „nej“.

ET SPØRGSMÅL OM HANDLEFRIHED

Susan: „I lang tid var enhver kontakt, som min mand Tim havde med Kirken, meget stressende for mig. Jeg bad hele tiden om, at nogen ville sige *netop det*, som ville åbne hans øjne, og at ingen ville sige eller gøre noget, der ville støde ham.

Der gik fem år, før jeg endelig forstod, at da jeg selv undersøgte Kirken, var der ingen, der havde jævnet vejen for mig eller forberedt hver eneste person for min skyld. Jeg havde selv foruroligende oplevelser nu og da; men gennem hele forløbet havde jeg bevaret min handlefrihed. Da jeg bestemte mig for at blive døbt, gjorde jeg det, fordi jeg vidste gennem bøn og studium, at Kirken var sand.

I dag har jeg accepteret, at min mand selv er i stand til at foretage den samme form for moden undersøgelse af Kirken, når han engang er klar.”

Gennem års bøn og studium er vi kommet til en forståelse af, at *vi* ikke er ansvarlige for vores ægtefælles omvendelse. Handlefrihed er en grundlæggende retighed, som Gud har givet os. Herren fortalte Joseph Smith: „Her er visdom, lad enhver vælge for sig selv“ (L&P 37:4). Vi kan ikke tvinge en anden til at acceptere

evangeliet. Det er en kendsgerning, at vi er mange, som aldrig vil se vores mand tilslutte sig Kirken. Men vi må fortsat følge det, som vi ved er sandt. Vi vil ikke være ansvarlige for deres frelse, men vi skal stå til ansvar for vore egne handlinger – hvor klart vi lader vores eget lys skinne. Forståelsen af dette har lettet os for en stor byrde; det har frigjort os, så vi kan finde tilfredshed, glæde og udvikling i vores ægteskab med et ikke-medlem.

DROP SAMMENLIGNINGER

Flere gange i årenes løb har vi begge begået fejltagelsen at sammenligne vores ægtefælle med biskoppen, med hjemmelærerne eller med andre i wardet – og ønsket, at vores mand havde samme overbevisning og vidnesbyrd, som disse brødre synes at have. Men vi har konstateret, at det er nedbrydende og uproduktivt, fortæller søster Kristin og søster Susan.

I stedet prøver vi begge at holde glæden levende i vores ægteskab og fremme kærligheden, som førte os sammen. Vi ser begge efter det gode i vores ægtefælle. Vi håber, at de gør det samme hos os. Hver dag finder vi noget godt hos vores mand, og vi fortæller ham om det. Vores forhold til hinanden kan blive bedre på trods af hans følelse for Kirken.

VÆLG AT VÆRE LYDIG

Vores veninde Jackie har tilsyneladende en ideel sidste dages hellig familie, fortæller de to søstre. Hendes mand er en aktiv ældste, og de er blevet beseglet i templet. En søn har afsluttet en meget vellykket mission, og en anden er netop nu på mission. Deres datter er et godt eksempel på en ung pige.

Vi blev overrasket og opmuntret, da vi fandt ud af, at Jackie blev døbt før sin mand og i mange år var alene om at lede familieaftener, familiebøn og ugentlige kir-

keaktiviteter for sig selv og sine børn. Selvfølgelig kan ikke alle historier ende lykkeligt ligesom Jackies. Men hun og andre er et godt eksempel på, hvordan stor personlig tro og viljestyrke kan påvirke en familie.

Selv om det mange gange kan være svært, må du lære at overvinde de smertefulde tanker om de utallige gange, hvor du har ledet kirkeaktiviteter i din familie – og de utallige gange, hvor du endnu må gøre det. Vi har sat stor pris på præsident Spencer W. Kimballs motto: *Gør det*. Tit har det været netop det, der har forhindrede os i at give op. Vi har begge i perioder været meget nedtrykte og deprimerede – for blot senere at blive rigt belønnet for lydigt at gøre vores pligt, fortæller søster Kristin og søster Susan.

SØG HJÆLP

Kristin: „Engang var jeg aktivitetsformand i wardet, og jeg lagde planer for, at wardet gik ud og sang for andre op til jul. Prøv at forestil jer min overraskelse, da jeg skulle til at præsentere min idé til wardsrådsmødet, og ældsternes kvorumspræsident underrettede mig om, at det havde kvorummet gjort aftenen før!”

Når medlemmer ikke har en mand til præstedømme-mødet eller en kone til hjælpeforeningsmødet, sker det ofte, at de ikke bliver underrettet om planer, bekendtgørelser og meddelelser. Den bedste måde at undgå denne situation er at have trofaste hjemmelærere og besøglærere, som forstår betydningen af at holde deres familier underrettet om aktiviteter i wardet.

Nogle gange må vi hjælpe dem til at indse, hvor meget vi behøver denne hjælp. Hvis du ikke har hjemmelærere eller besøglærere – eller hvis de ikke besøger dig regelmæssigt – så tal med ældsternes kvorumspræsident, højpræsternes gruppeleder, hjælpeforeningspræsidentinden eller biskoppen og forklar dine behov og problemer. De vil uden tvivl gøre alt,

Efter profetens råd har vi hængt billeder af templet og af frelseren op i vore børns soveværelser.

hvad der står i deres magt for at tildele personer til dit hjem, som vil blive virkelige venner af familien. Det er Herrens plan.

FYLD DIT HJEM MED LYS

Der kan være en meget stor forskel på ånden, vi mærker i kirken, og ånden vi mærker hjemme. Det gælder sikkert for de fleste familier, men det kan være smerteligt påfaldende for familier, hvor ikke alle er medlemmer af Kirken. Der er måder – „lidt her og lidt der“ (2 Nephi 28:30) – hvorpå du kan indbyde Herrens Ånd til at slå sig ned i dit hjem. Her er nogle ideer:

- Vi spiller ofte plader eller kassettebånd med musik og salmer, der har forbindelse med Kirken. Det er op-løftende og beroligende musik og tekst.
- Vore standardværker og vore kirkeblade ligger let tilgængelige i stuen – hvor vi også læser dem!

- Efter profetens råd har vi hængt billeder af templet og af Frelseren op i vore børns soveværelser.
- Vi viser ofte tankevækkende og inspirerende citater frem.
- Vi forsøger at velsigne maden og lytter trofast til vore børns aftenbønner.

Selv disse grundlæggende og enkle handlinger kan virke mærkelige og underlige, første gang du forsøger. Men vi har fundet ud af, at lidt efter lidt accepteres det af *hele* familien, at vi har evangeliet i vores hjem.

GØR DET RETTE

Kristin: „At lære folk at kende i et nyt ward kan være svært, selv under de bedste omstændigheder. Men det kan være meget belastende, når man flytter ind, og kun en del af familien er medlemmer af Kirken. Ofte tror medlemmer, at fordi vores ægtefælle ikke er medlem, kan vi heller ikke være særlig aktive. Det begyndte jeg selv at tro på engang, indtil min mand sagde til mig: „Når du så ofte taler om, hvor meget din kirke betyder for dig, har jeg sommetider svært ved at forstå, at du ikke gør det, som du siger, at du gerne vil. Jeg tror, at du måske ikke er så overbevist, som du hævder at være.“

Jeg var forbavset, men jeg indså, at han havde ret. Alt for ofte var jeg ikke gået til møder, som jeg vidste, at jeg burde overvære, fordi jeg var træt eller frygtede mulige konflikter med min mands planer. Ikke alene gik jeg glip af velsignelserne ved at overvære møderne, men jeg gav også min mand det indtryk, at evangeliet var noget, jeg kunne acceptere eller lade være!

Siden den dag har jeg oprigtigt stræbt efter at søge Guds rige først (se Matt. 6:33). Selv om jeg stadig svigter nu og da, så har jeg erfaret, at når jeg prioriterer Herren først, er det lettere at klare resten af mit liv.“

SKAB GODE VENSKABER

Vores veninde Ann er gift med et ikke-medlem, og hun var selv inaktiv i nogle år. Alligevel er tre ud af hendes fire børn aktive; to sønner har været på mission og er gift i templet, fortæller de to søstre. Da vi spurgte Ann, hvordan hun havde bevaret sine børn aktive i Kirken, sagde hun: „Jeg tror ikke, at det var noget, som jeg gjorde, men mere at de havde nære venner i Kirken, som var gode eksempler. Da vennerne besluttede at tage på mission, besluttede mine drenge sig også til at tage afsted.“

Vi kan ikke fremhæve for meget, hvor vigtige vore egne venner har været, for at vi er forblevet aktive. Og vi plejer hele tiden vore børns venner i Kirken ved at lade dem deltage i aktiviteter sammen, invitere dem til fødselsdage, medbringe dem på familieuflugter og plejer vores eget venskab med deres forældre.

Ja, det kan være underligt og vanskeligt i begyndelsen. Satan forsøger at fortælle os: „De vil ikke kunne lide dig“, „De har ikke tid til dig“ eller „I har intet tilfælles“. Men ignorer disse tanker. Det vil være af stor værdi for dig, at have nogle at tale med, som både forstår og deler dine mål.

BESØG TEMPLET, HVIS DET ER MULIGT

Susan: „Da Kirken ændrede sine retningslinier og lod værdige kvinder, hvis ægtefælle ikke var medlem af Kirken, besøge templet, havde jeg været medlem i seks år – længe nok til at vide, hvor betydningsfulde for evigheden pagterne var, og også længe nok til at kende problemerne med at overholde disse pagter.

Tiden gik, og jeg kom stadig med undskyldninger. Så spurgte en ven mig: „Susan, hvornår skal du til templet?“ Noget i mig reagerede positivt på dette spørgsmål. Kort efter tog nogle af mine gode venner og jeg til templet, hvor jeg modtog min begavelse.

I de fleste tilfælde kan du efterleve evangeliets standarder og undervise dine børn i evangeliet uden at støde en ægtefælle, som ikke er enig i alt, hvad du tror på.

En af årsagerne til, at jeg tøvede med hensyn til templet, var, at jeg frygtede, at den større viden og forpligtelse ville øge afstanden mellem min mand og mig. Men da jeg bad om det, følte jeg, at jeg skulle følge Herrens og hans profeters råd – kort sagt vise lydighed. Det kunne kun hjælpe mig til at blive en bedre sidste dages hellig og dermed en bedre person og en bedre ægtefælle. Det sværeste er at huske, at pagterne, som jeg har indgået i templet, er mine og ikke min mands. Jeg forsøger på ikke at forvente, at han lever op til pagter, som han ikke har indgået.“

SMÅ SKRIDT ER VIGTIGE

Der vil stadig være tidspunkter, hvor du føler dig overvældet. Lige nu er du måske ikke i stand til at komme til møderne eller tage til templet. Men du kan finde stor glæde i din kærlighed til din ægtefælle, din familie og Herren. Og gennem bøn kan du fastlægge en handlingsplan, der vil velsigne din familie.

Vi har fundet styrke i skrifterne. De er givet til os alle, uanset vore individuelle omstændigheder, af en kærlig Fader, som ønsker os evig lykke, slutter søster Kristin Sandoval og søster Susan Heumphreus.

Herren sagde til Josua: „Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi Herren din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for!“ (Jos. 1:9).

Du er ikke alene. □

Begge søstre bor i Fairfield California Stake. Kristin Sandoval i Fairfield 4. Ward og Susan Heumphreus i Fairfield 1. Ward.

Kærlighed gennem posten

Diane Brinkman

„Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene“ (Matt. 5:16).

Hver eneste dag i efteråret 1988, da posten blev delt ud i Baytown i Texas, fik en 6-årig dreng et brev adresseret til ham. „Det gjorde mig glad, når jeg ikke var særlig glad,“ siger Lance Brunson, som må holde sig hjemme på grund af komplikationer fra en alvorlig hudsygdom.

Brevene var fra en „ældre“ ven, den 11-årige Sarah Ferguson, som af Lances familie hengivent blev kaldt „lille frøken solskin“. Sarah har skrevet og sendt breve til Lance siden midt i oktober 1988. „Hun har virkelig været en solstråle for os,“ fortæller Joy Brunson, Lances mor.

Sarah hørte om Lances sygdom gennem sin mor, Melanie Ferguson, som underviste Lance i Primary i Baytown Ward i Houston East Texas Stake. Søster Ferguson og Lances primaryklasse sammensatte et brev til Lance, da hans sygdom tvang ham til at blive hjemme. Sarah syntes godt om ideen og besluttede også at sende et – og hun er blevet ved med at sende dem lige siden.

„Jeg prøver på at give Lance noget at gøre, noget der kan gøre ham glad,“ siger Sarah. Hun indrømmer, at

hun har fundet nogle af sine ideer i lykønskingskort, men brevene er hendes egne håndlavede med puslespil, quizzer, gåder og tegneundervisning.

Lance lider af en sjælden hudsygdom, som skyldes, at nogle af hans indre organer – nyrerne, bugspytkirtlen og milten – ikke fungerer fuldt ud. Det giver alvorlig kløe og brænden, og huden skaller af i en sådan grad, at Lance ikke kan tåle at have tøj på og kun kan klare at være svøbt i et lagen eller et tæppe.

Hans mor beretter: „I en periode på seks uger kunne Lance ikke sove i to eller tre dage ad gangen. I dagevis ville han ligge krøllet sammen i fosterstilling. Det var hans værste tid. Og i den tid kom Sarahs breve dagligt. Nogle gange var Lance for syg til at kigge på dem, men han ville smile, når vi viste ham brevet. Og for det meste var det det eneste smil, som vi så fra ham hele dagen.“

„Når vi ikke fik andre breve, fik vi altid Sarahs brev,“ fortæller Lance. „Selv når hun var syg!“ udbryder han. „Da hun blev ramt af en slem influenza, skrev hun stadig hver dag.“

Lance udtrykker sin taknemmelighed til Sarah med en barnlig enkelhed: „Tak for alle brevene, du sendte. Jeg elsker dig.“

Hvad mener Sarah om sine gode gerninger? „Det er ikke noget særligt,“ bemærker hun genert. Men byen

Baytown mener, at Sarahs indsats er helt usædvanlig. Der blev skrevet om hende i den lokale avis, og hun blev hædret af en lokal organisation med en mindetavle, som nu hænger på rådhuset.

Når man spørger hende om, hvorfor hun blev ved med at sende breve dagligt i de første måneder, svarer hun: „Fordi Lances mor var så glad for det og sagde, at det gjorde Lance glad. Desuden ved jeg, hvordan det føles at være syg og hjemme. Min far har været syg, lige så længe jeg kan huske. Jeg ved, hvordan han har det. Man keder sig og man har brug for noget at beskæftige sig med.“ Sarahs far, Ira, har i de sidste ni år gennemgået den ene operation efter den anden med hudtransplantationer efter en arbejdsulykke, hvor han blev alvorligt forbrændt.

Søster Brunson udtrykker sin taknemmelighed for det, som Sarah har gjort for Lance, og siger: „Hun offerer sin tid, talenter og energi for mit barn.“ „Denne

fantastiske pige har med sin ydmyge ånd velsignet mit hjem og min familie meget.“

Lance har det bedre nu. Han går i skole og i kirke det meste af tiden, og han havde det godt nok til at kunne deltage i et roadshow sammen med Sarah og andre i wardet sidste forår. Men Lances vanskeligheder er ikke forbi endnu. Der er stadig dage, hvor han har det meget dårligt. Og selv om Lance nu ser Sarah tit, får han stadig brev fra hende mindst en gang om ugen.

På grund af aldersforskellen på seks år har Sarah og Lance ikke så meget fælles at tale om. Men en aften sidste forår efter en prøve på roadshowet sagde Sarah blidt: „Farvel, Lance.“ Og Lance vendte sig om, smilede til hende og sagde ganske enkelt: „Farvel, Sarah.“ Lances mor kommenterede det: „Selv om det kun var et farvel i forbifarten, kunne man se båndet mellem dem – et blik i deres øjne sagde, at de havde noget fælles. Mange kærlige følelser blev udvekslet.“ □

BØRNESTJERNEN

ISSN 0107-2145

140. ÅRGANG

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

APRIL 1991

EN DAG VALGT AF HERREN

Vivian Paulsen

Bjælkehytten var lille og hyggelig. En kamin i den ene ende og to vinduer og en dør på forsiden. Omkring bjælkehytten var de frodige marker i Fayette i New York ved at blive grønne. I nærheden var træerne ved at

vågne til foråret. De skyggede for de friske nye blomster, som kæmpede for at løfte hovedet mod solen. Rundt om hytten stod hestebundet, enspændere og hestevogne var parkeret. De havde bragt de mange mænd og kvinder her til, som var samlet her denne tirs-

dag morgen. Det var den 6. april 1830. Den dag, som Herren havde valgt til den officielle oprettelse af sin kirke i de sidste dage (se L&P 20:1-2).

Inde i hyttens største rum bad profeten Joseph Smith, som kun var 24 år gammel, fem af de tilste-

FOTO: LEE KOCHENBERGER

deværende mænd om sammen med ham juridisk at organisere den nye kirke, således at lovens krav kunne opfyldes. Efter at alle til stede havde knælet i oprigtig bøn, spurgte Joseph dem, om de ville acceptere ham og Oliver Cowdery som deres lærere og ledere. Det ville de. Joseph vendte sig mod Oliver, lagde sine hænder på hans hoved og ordinerede ham som ældste i Kirken. Derefter ordinerede Oliver Joseph. Herren bekræftede dette i en åbenbaring og kaldte Joseph for „seer, over-

sætter, profet, en Jesu Kristi apostel, ældste i kirken” (L&P 21:1).

Nadveren blev velsignet og om-delt. Andre blev ordineret og bekræftet. Helligåndens gave blev givet til mange, og dens nærvær fyldte alles hjerter. Den lille hytte var til overflod fuld af glæde og håb.

Mellem dem, som accepterede at blive døbt den dag, var Josephs forældre, Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smith. Den unge profet var så overvældet af glæde ved den lejlighed, at han gik alene ud i skoven og græd.

Jesu Kristi Kirke fandtes igen på jorden. Guds profet stod i spidsen for den. Kirken havde få og ydmyge medlemmer, nogle uden ret megen uddannelse, men den tirsdag gik de fremtiden i møde med stort mod, og de var ivrige efter at lære om Gud og at tjene ham og hans kirke. Der ville blive begået fejl, og nogle ville snuble, men værket ville gå fremad, for Herren havde lovet dem og os: „Jeg vil velsigne alle dem, der arbejder i min vingård med stor velsignelse” (L&P 21:9). □

Modsatte side: En rekonstruktion af Peter Whitmer sen's gård er bygget på det oprindelige stenfundament. Der er to rum i underetagen og to rum ovenpå.

Herover til venstre: Det antages, at Kirken blev organiseret i et rum, der minder om dette.

Herover til højre: Fayette wards kirkebygning ligger ved siden af gården og fungerer også som besøgscenter for Whitmer-gården.

Til venstre: En stor del af Mormons Bog blev oversat af Joseph Smith og Oliver Cowdery ved et bord i et soveværelse.

HVAD KAN JEG GØRE?

Min dagbog

Merilee Barton Clark

1. Min mor gav mig en bog med blanke sider. Jeg vil lave en billedbog om mig selv. Mor kalder det en dagbog.

2. Når jeg har tegnet et billede af mig selv, vil jeg tegne alle i min familie, selv vores hund Snap. Jeg vil også tegne alt det, jeg kan lide.

3. Jeg kan ikke skrive endnu, så mor vil skrive de vigtigste ting, der sker for mig.

4. Min billedbog vil hjælpe mig til at huske, hvad jeg gjorde og tænkte, da jeg var fire år. En dag, når jeg selv er mor, kan jeg vise min dagbog til mine børn.

ILLUSTRERET AF BEVERLY GLAZIER

SMÅKAGE- SØNDAG

**„Velsignelser (skal) udgydes over dem, som ærer dig i dit hus“
(L&P 109:21).**

Hurra!” råbte Anders, da han så skålen med kagedej, som hans mor lagde ind i køleskabet. „Så er det ‚småkagesøndag‘ i morgen!”

„Ja,” svarede hans mor. „Kan du huske, hvad du skal gøre for at gøre dig fortjent til småkagerne?”

„Det kan jeg godt. Jeg skal bare fortælle dig en ting, som jeg har lært ved nadvermødet. Det er let.”

„Det er rigtigt, Anders. Det er alt for let for en stor dreng som dig. Denne gang skal du fortælle mig *tre* ting, som du har lært.”

„Tre!” Anders kiggede nøje på småkagedejen. „Er der chokoladestykker i?”

Hans mor nikkede. „Anders, når du lytter lidt læn- gere, vil det også hjælpe dig med at være ærbødig lidt længere.”

Da biskoppen rejste sig i Kirken, efter at nadveren var blevet omdelt, glemte Anders at lytte. Han havde travlt med at kigge i sin yndlingsbog om Jesus. Han kunne især lide billedet med Jesus sammen med børnene. Han kunne lide at forestille sig, at han var et af de børn, og at Jesus smilte til ham.

Mor prikkede let Anders på armen, da den første taler rejste sig. Det var Søren Jensen, en af Anders' storebrors venner. Anders kunne godt lide Søren, for sommetider lod han Anders spille med sin ba-

sketbold. Han sendte Søren et stort smil, og Søren smilte tilbage! Så begyndte han at tale. Anders lyttede godt efter. Søren sagde, at han sparede penge sammen til at tage på mission for. *Jeg sparer også penge sammen*, tænkte Anders. Anders havde en særlig æske med plads til tiende, missionsopsparing og penge til at bruge. Anders sparede op til at købe en rød legetøjslastbil ligesom den, Thomas havde.

Hvor var Thomas i dag? tænkte han. Anders så Thomas' far og lillebror sidde foran sig, men Thomas var der ikke. Thomas var hans bedste ven, og han havde lært Anders at binde sine sko. Anders lænede sig frem for at se ned om hans sko trængte til at blive bundet, da hans mor prikkede ham i ryggen. *Åh nej*, tænkte Anders, *jeg lytter ikke efter mere*.

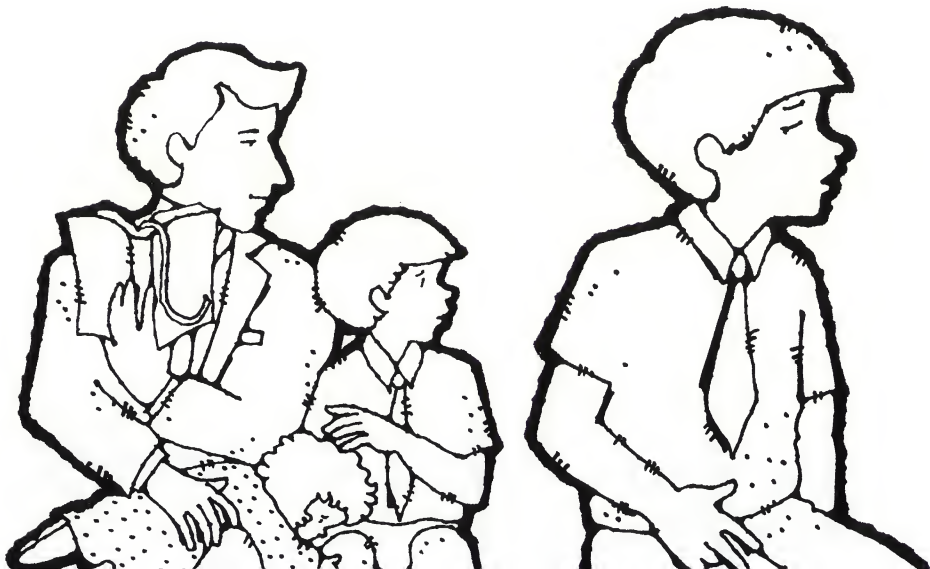
Anders så op netop som Søren satte sig ned, og en anden mand tog hans plads. Manden hed Jan Olsen. Han var med sin familie lige flyttet til wardet. Anders syntes, at bror Olsen havde venlige øjne. Bror Olsen præsenterede sin familie, så Anders kiggede rundt for at finde dem i forsamlingen. Han kunne ikke se nogen drenge på hans alder i familien, men der var en lille pige. Anders kiggede også efter Thomas, men han kunne ikke se ham. Men han så sin ven Jacob og vinkede lidt til ham. Anders kunne

mærke sin mors hånd på sin skulder, så han vendte sig stille omkring og så bror Olsen slå op i sine standardværker.

En dag vil jeg også have mine egne standardværker, tænkte Anders. *Mine standardværker skal have et sort omslag ligesom fars med sider, der giver en hviskende lyd, når man vender dem*. Han lænede sig til siden og så en masse ord i fars standardværker, som var understreget af røde blyantstreger. Det betød, at ordene var noget ganske særligt.

Bror Olsen læste noget om lamaniter, så Anders tog sin *Historier fra Mormons Bog* og slog op på sin yndlingshistorie om lamaniten Samuel. Anders havde stadig travlt med at kigge på billederne, da han hørte orglet begynde at spille. *Er mødet allerede forbi?* tænkte Anders. *Nej, det er kun en salme mellem to taler*, afgjorde han, da forsamlingen sang „Guds Ånd som en ild“. Anders sang især højt under omkvædet. Til Primary havde musiklederen sagt, at når børnene sang omkvædet, lød de som engle.

Efter sangen rejste søster Olsen sig. Hun havde en blid stemme, der mindede Anders om hans primarylærer. Hans primarylærer sagde ofte: „Gud velsigne dig.“ Anders lyttede for at høre, om søster Olsen også ville sige det, men det gjorde hun ikke. I stedet

sagde hun et andet ord ofte. Hun sagde „taknemmelig“. Anders lyttede, og han talte på sine fingre, at hun sagde det fem gange

Hun er virkelig taknemmelig, tænkte Anders.

Så begyndte søster Olsen at græde en lille smule. Anders plejede at synes, at det mærkeligt, når voksne græd i Kirken, men hans mor havde fortalt ham, at mennesker sommetider græder, når de er meget glade på grund af deres velsignelser. Anders bestemte sig til at tælle sine egne velsignelser. Han tænkte på sin nye cykel, som han var ved at lære at cykle på, og på sin hamster, Sorte. Så tænkte han på sin lillesøster, Amanda, som lå og sov på fars skød. Anders lænede sig over for at røre ved Amandas krøllede hår, da orglet begyndte at spille igen. Mødet var næsten forbi. Denne gang var det en salme, som Anders ikke kendte, men han hjalp til med at holde bogen for sin mor og nynnede stille.

Efter måltidet den eftermiddag hentede Anders' mor skålen med kagedej. „Nå, Anders,“ sagde hun, „fortæl mig, hvad du lærte i dag.“

Anders tænkte meget. „Søren Jensen talte om at spare op til sin mission. Han fortalte mig, at når man tager på mission, vil han give mig sin basketball! Er det ikke fantastisk?“

Mor nikkede. „Jo, det er dejligt. Og jeg er glad for, at du lyttede, da han talte om at være missionær. Hvad lærte du ellers?“

„Jeg fandt ud af, at vi har en ny pige i vores primærklasse. Hun hedder Sofie Olsen. Hendes far lod hende rejse sig til nadvermødet. I Primary fandt jeg ud af, at hun kan lide småkager med chokoladestykker i, ligesom jeg kan!“

Mor smilede. „OK, Anders. Det tæller. Skal vi give hende nogle småkager, som hun kan dele med sin familie i dag?“

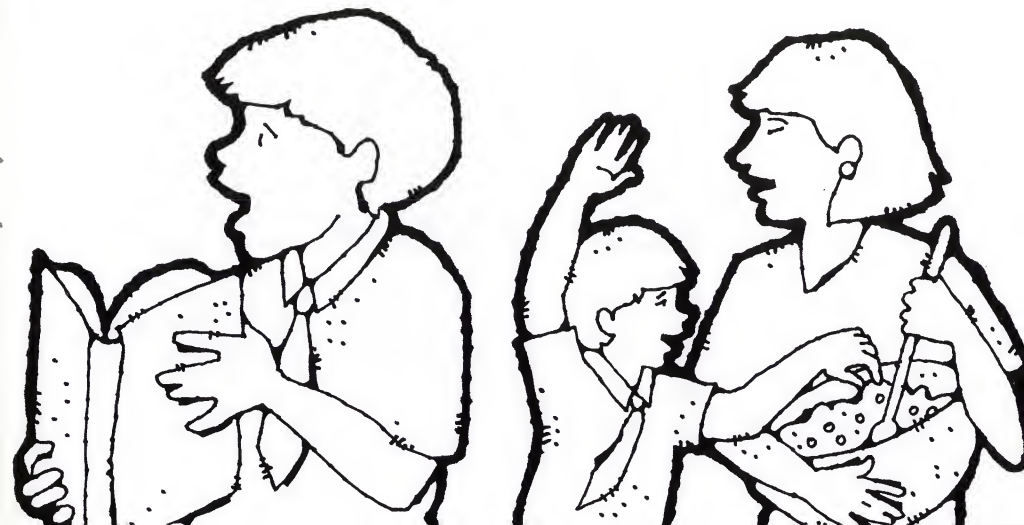
„OK, mor.“ Anders øjne lyste op. „Kan vi også give nogle til Thomas? Han var ikke i kirke i dag, fordi han er syg.“

„Det er en god idé,“ sagde mor. „Men først må du fortælle mig endnu en ting, som du lærte i dag.“

Anders talte langsomt: „Tja, søster Olsen var meget taknemmelig for fem ting, og i Kirken kunne jeg kun komme i tanke om tre ting, som jeg var taknemmelig for. Men nu har jeg tænkt på to mere.“

„Hvad er det?“

„Jeg er taknemmelig for alle mine venner og for småkager med chokoladestykker i, som jeg kan dele med dem!“ □

BØRNESTJERNENS KREATIVE VENNER

Luis Enrique II Meneses Falla, 7 år, fra Chiclayo i Peru sender hilsener til alle sine venner over hele jorden. Han kan lide at læse i sine standardværker og gå i kirke. Han kan også lide at tegne og male.

José Gregorio Conde Hurtado, 11 år, fra Valencia i Carabobo i Venezuela er væbner, og han kan godt lide Primary. Han kan også lide sport og kunstmalerier.

Fabiano Chaves Araujo, 12 år, fra Brasilia i Brasilien kan lide at gå i kirke hver søndag. Han er glad for Primary og kan lide at holde tale og bede. Han læser også i skriften.

Yuka Fukuma, 3 år, fra Japan elsker Jesus Kristus. Hun kan lide at gå i kirke og vil gerne døbes.

Liheldna de Assis Barbosa, 9 år, er fra Catole grenen i Campina Grande i Brasilien.

Yuji Kirigaya, 6 år, fra byen Niigata i Japan har to søstre og en bror. Han kan lide at lege på en rutschebane.

Tales de Azevedo E. Vasconcelos, 6 år, fra Rio de Janeiro i Brasilien kan lide at høre historier fra Mormons Bog. Han kender profetens navn og er ved at lære trosartiklerne. Han kan lide at få lov til at bede.

Deisy M. Navarro

Manas Murakami, 10 år,
fra byen Mobora i Chiba i
Japan tror på, at det Gud
fortæller, vi skal gøre, er
rigtigt.

**Krisma Solimar Morales
Villamizar, 9 år, fra
Valencia i Carabobo i
Venezuela holder af at
studere, læse og skrive.
Hun kan også lide at
gøre rent i huset, og
hendes livret er
pandekager.**

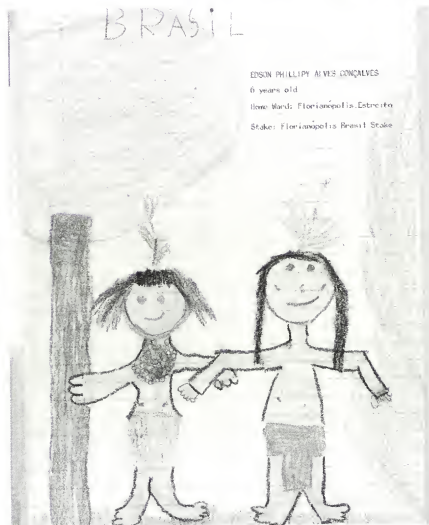
Lolden Herrera

Deisy M. Navarro, 11 år,
bor i Valencia i Carabobo
i Venezuela. Hendes
hobby er at lege med
dukker. Hendes far er
brandmand.

Lolden Herrera, 11 år,
fra Guacara i Carabobo i
Venezuela kan lide at
male, synge og læse i
skriften. Hun kan også
lide at deltage i fami-
liaeften.

**Edson Phillippy Alves
Goncalves, 6 år, fra
Florianopolis stav i
Brasilien.**

Jeg ved . . .

Laurel Rohlfing

Nu har jeg selv set det, og jeg har vidnet: Han er Guds Søn (Joh 1:34).

Hvad ved *du*? Kender du dit navn, og ved du, hvor du bor? Ved du, hvordan man genkender farver og former? Ved du, hvordan man tæller, regner, læser eller staver? Hvis du er lidt større, ved du så noget om naturvidenskab, historie eller litteratur?

Al viden er betydningsfuld, men at vide, at Jesu Kristi evangelium er sandt er det vigtigste, du nogensinde kan lære. Denne viden kaldes et vidnesbyrd. Et vidnesbyrd åbenbares gennem Helligånden.

„Thi gennem min Ånd skal (I

vide, at dette er sandt“ (Ether 4:11).

Gennem Helligånden kan du vide, at –

1. Jesu Kristus er vor himmelske Faders Søn og vor Frelser.
 2. Gud genoprettede Jesu Kristi evangelium på jorden gennem profeten Joseph Smith.
 3. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke.
 4. vi ledes af en levende profet i dag.
- Alle kan opnå et vidnesbyrd, men det kræver en indsats. Først må du virkelig ønske et. Derefter må du studere skrifterne, adlyde budene og bede i tro om at kende sandheden. Når du har gjort dette, giver Helligånden dig en

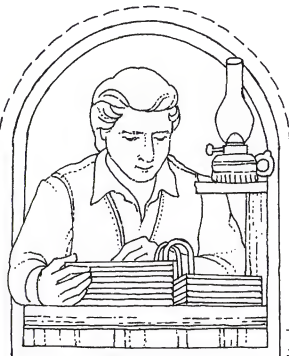
Lim her

1. Når jeg har et vidnesbyrd, ved jeg, at –

Lim her

2. Jesu Kristus er vor himmelske Faders Søn og vor Frelser (se L&P 46:13).

Lim her

3. Gud genoprettede Jesu Kristi evangelium på jorden gennem profeten Joseph Smith (se L&P 21:1-3; 135:3).

rolig og fredelig følelse i dit sind og i hjertet, som fortæller dig, at evangeliet er sandt.

Når du har et vidnesbyrd, kan du med overbevisning vidne, ligesom Job gjorde: „Jeg ved, at min løser lever“ (Job 19:25).

Instruktioner

Som hjælp til at huske disse vigtige dele af et vidnesbyrd, skal du klippe den nederste del af disse sider ud af bladet og klæbe dem på tykt papir. Farv billederne, klip langs de stiplede linier og lim enderne sammen, sådan at det bliver en lang strimmel. Fold strimlen som en harmonika ved linierne mellem billederne, sådan at dine billeder kan stå af sig selv. Læs skriftstederne, som er nævnt

på billederne, og anbring billedstrimlen et sted, hvor du tit ser den.

Forslag til fællestid

1. Beskriv tidspunkter, hvor vor himmelske Fader anerkendte sin Søn, Jesus Kristus (se Matt. 17:1-5, Mark. 1:9-11, 3 Nephi 11:1-7, Joseph Smiths skrivelser 2:11-17).

2. Læs vidnesbyrdene i de sidste afsnit af talerne ved generalkonferencer (se konferencerapporter i Stjernen fra januar og juli). Lad børnene afgøre, hvilke elementer af et vidnesbyrd, der er med i hvert vidnesbyrd.

3. Gem noget i lokalet og bed børnene om at finde det, men fortæl dem ikke, hvad de leder efter. Forklar, at det er lettere at finde noget, når man ved, hvad det er. Tal om de fire elementer i et vidnesbyrd, der er nævnt.

4. Lad de mindre børn tegne billeder af noget, som de ved eller ønsker at vide som en del af deres vidnesbyrd. Lad dem illustrere med bevægelser, hvad de skal gøre for at opnå et vidnesbyrd.

5. Skriv hvert skriftsted nævnt nederst på billederne på et separat stykke papir. Lav et puslespil ved at klippe hvert stykke papir i stykker, og lad de ældre børn samle dem.

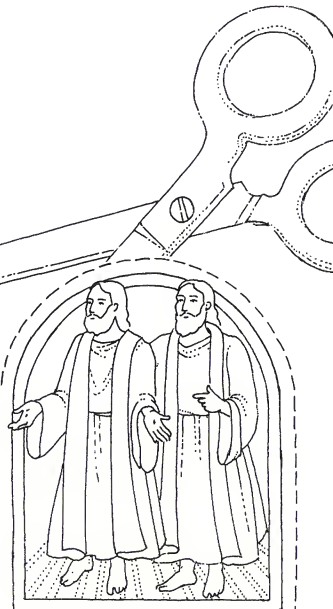
4. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande Kirke (se L&P 1:30).

Lim her

5. Vi ledes af en levende profet i dag (se L&P 21:4-5).

Lim her

6. „Dette . . . vidnesbyrd . . . giver (vi) om ham: at han lever! Thi vi så ham ved Guds høje hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne“ (L&P 76:22-23).

Brødre

Charles W. Hitt

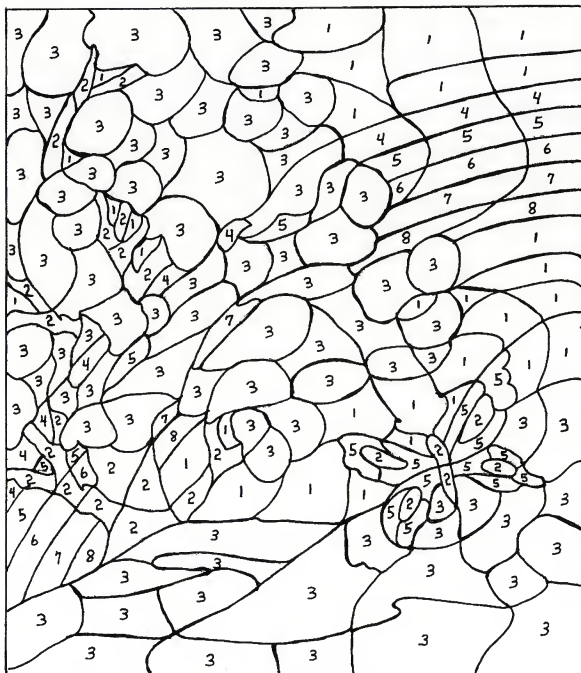
I Bibelen er der mange beretninger om brødre. Læs disse spor og se, om du kan finde ud af, hvem de er.

1. Abels offer til Herren blev anerkendt, men hans brors offer blev afvist. Abels bror blev vred og slog senere Abel ihjel. Hvad hed Abels bror? (Se 1 Mos. 4:3-8).

2. Jakobs hustru Rakel fik to sønner. Den ene af dem, Josef, kom til at regere i Ægypten. Hvad hed Josefs lillebror? (1 Mos. 35:24, 41:41).

3. Gud ønskede, at Moses skulle henvende sig til Faraø. Moses var lidt ked af opgaven. Til sidst sagde Gud, at han ville sende Moses' bror med ham. Hvad hed Moses' bror? (Se 2 Mos. 4:10-16).

4. Engang talte Jesus i en synagoge. De lokale indbyggere var forbavsede over hans visdom, for de kendte ham kun som den fattige tømrers søn. De nævnte navnene på hans fire brødre. Hvad hed Jesu fire brødre? (Matt. 13:54-55).

Regnbuen

D. A. Stone

Min bue sætter jeg i skyen, og den skal være pagtstegn mellem mig og jorden (1 Mos. 9:13).

Efter syndfloden lovede Gud Noa, at jorden aldrig mere ville blive ødelagt af en vandflod. Regnbuen er et tegn på Guds løfte (se 1 Mos. 9:9-15).

Farver: (1) lyseblå, (2) brun, (3) mørkegrøn, (4) rød, (5) gul, (6) lysegrøn, (7) blå, (8) violet.

Brødre: (1) Kain, (2) Benjamin, (3) Aron, (4) Jakob, Josef, Simon og Judas.

KONG BENJAMIN

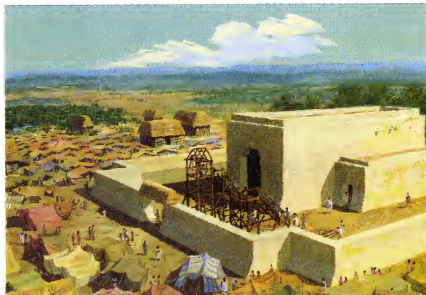

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON, ROBERT T. BARRETT OG
HARRY ANDERSON

Kong Benjamin var en retfærdig nephitis konge. Med hjælp fra andre retfærdige mænd skabte han fred i landet. (Mormons Ord 1:10, 17-18).

Da kong Benjamin blev gammel, ønskede han at tale til sit folk i Zarahemlas land. Han ville fortælle dem, at hans søn Mosiah ville blive den næste konge. (Mosiah 1:9-10).

Familierne kom fra hele landet og samledes ved templet. De rejste deres telte sådan, at telt dørene vendte mod templet. (Mosiah 2:1, 5-6).

Kong Benjamin stod på et tårn, for at nephiterne kunne høre ham tale. (Mosiah 2:7, 9).

Kong Benjamin fortalte sit folk, at han havde arbejdet hårdt for at forsørge sig selv og for at tjene dem. Han sagde, at den bedste måde at tjene Gud på er ved at tjene hinanden. (Mosiah 2:14, 17).

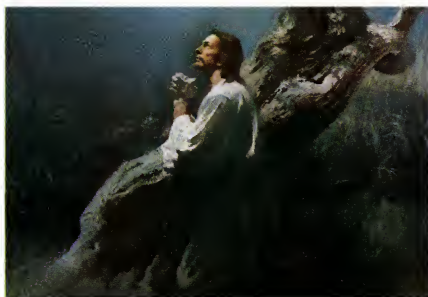
Kong Benjamin sagde, at de skulle adlyde Guds bud. Han udtalte, at trofaste mennesker vil være lykkelige, og en dag vil de bo hos Gud. (Mosiah 2:41).

Kong Benjamin fortalte sit folk, at Jesus Kristus snart skulle blive født på jorden. Hans mor ville hedde Maria. (Mosiah 3:5, 8).

Jesus ville udføre mirakler. Han ville helbrede de syge og oprejse de døde. Han ville give blinde synet og døve hørelsen. (Mosiah 3:5).

Kong Benjamin fortalte, at Jesus ville lide og dø for alle menneskers synder. Alle, som omvender sig og har tro på Jesus, vil få tilgivelse. (Mosiah 3:7, 11-12).

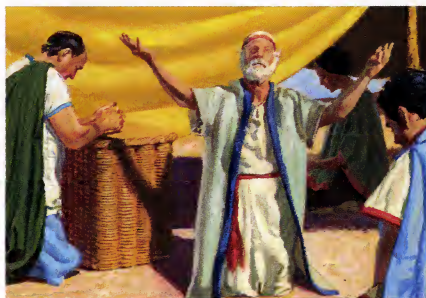
Kong Benjamin sagde til nephitterne, at onde mænd ville slå Jesus. Senere ville de korsfæste ham. (Mosiah 3:9).

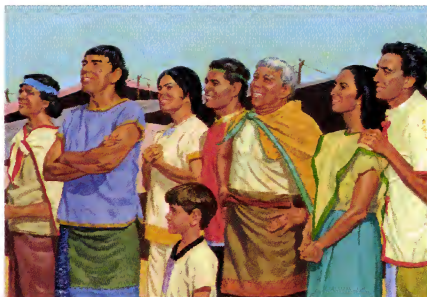
Kong Benjamin fortalte, at Jesus efter tre dage ville opstå. (Mosiah 3:10).

Efter kong Benjamins tale faldt nephiterne til jorden. De var meget bedrøvede over deres synder og ønskede at omvende sig. (Mosiah 4:1).

Folket troede på Jesus Kristus, og de bad om tilgivelse. (Mosiah 4:2).

Helligånden fyldte deres hjerter. De vidste, at Gud havde tilgivet dem, og at han elskede dem. De følte fred og glæde. (Mosiah 4:3).

Kong Benjamin sagde, at de skulle tro på Gud. Han ønskede, at de fandt ud af, at Gud havde skabt alt, og at han er klog og mægtig. (Mosiah 4:4, 9).

Kong Benjamin fortalte folket, at de skulle være ydmyge og bede hver dag. Han ønskede, at hans folk altid huskede Gud og var trofaste. (Mosiah 4:10-11).

Kong Benjamin instruerede forældre om, at de ikke måtte lade deres børn slås eller skændes. (Mosiah 4:14).

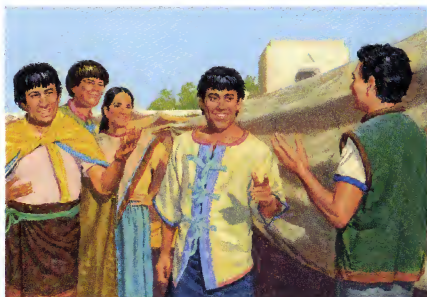
De skulle undervise deres børn i at være lydige og i at elske og tjene hinanden. (Mosiah 4:15).

Kong Benjamin fortalte folket, at de skulle vogte deres tanker, ord og handlinger. Han sagde, at de skulle være trofaste og holde Guds bud resten af livet. (Mosiah 4:30).

Kong Benjamin spurgte dem, om de troede på hans ord. Alle sagde, at det gjorde de, og at Herrens Ånd havde forandret dem. De ønskede ikke mere at gøre ondt. (Mosiah 5:1-4).

Så lovede de alle, eller indgik en pagt om, at holde Guds bud. Kong Benjamin var godt tilfreds. (Mosiah 5:5).

Kong Benjamin indviede sin søn, Mosiah, som den nye konge. Tre år efter døde kong Benjamin. (Mosiah 6:3-5).

Mosiah var en retfærdig konge ligesom sin far. Han arbejdede hårdt og tjente sit folk. (Mosiah 6:6-7).

OPBYGGELSEN
AF ET PERSONLIGT
VIDNESBYRD

„AT HOLDE FAST
VED ALT, HVAD
DER ER GODT“

ILLUSTRERET AF RON PETERSON

Profeten Mormon henvendte sig til „jer, som er i kirken, som er Kristi fredsommelige tilhængere“ (Moroni 7:3).

Derpå stillede han medlemmerne af Kristi kirke dette spørgsmål: „Hvorledes er det muligt at holde fast ved alt, hvad der er godt?“ (Moroni 7:20).

Mormons svar er ganske enkelt og meget væsentligt: Tro – „og ved tro antog de alt, hvad der var godt“ (Moroni 7:25).

I en verden med så megen forvirring, og hvor så mange mennesker søger svar, er det værd at overveje dette svar alvorligt.

Mormon forklarede, at „de, som tror på (Frelseren), vil holde fast ved alt godt“ (Moroni 7:28). En af vores tros frugter er, at vi søger det vigtigste i livet. En anden frugt er, at vi er givet kraft gennem Ånden til

at opnå alt, hvad vi behøver. Mormon citerede Frelseren: „Og Kristus har sagt: Dersom I vil tro på mig, skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt“ (Moroni 7:33).

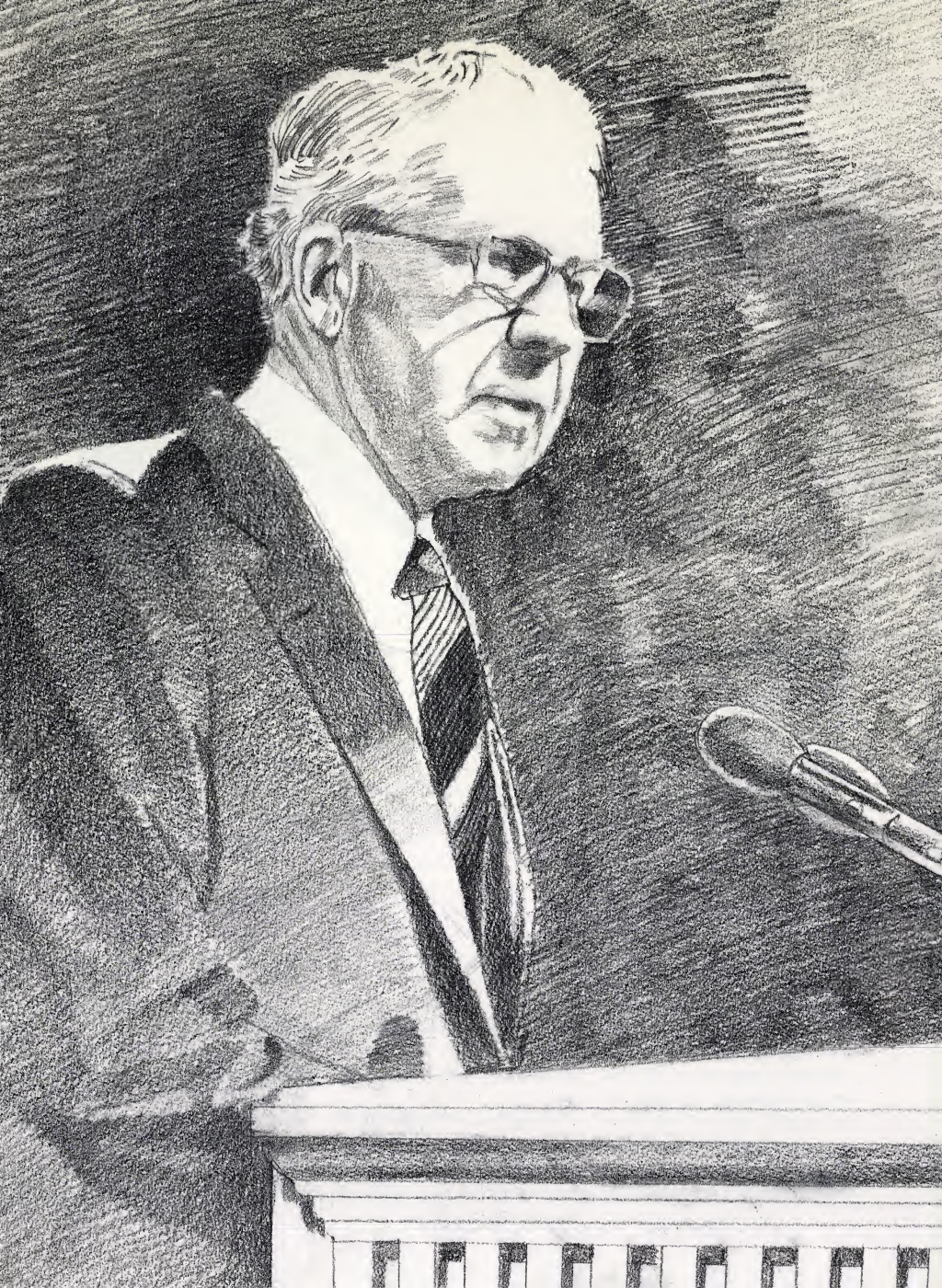
Mormon stillede de hellige et andet vigtigt spørgsmål: „Hvorledes kan I opnå tro, dersom I ikke har håb?“ (Moroni 7:40). For at opbygge et personligt vidnesbyrd må vi have både tro og håb. Mormon belærte: „Dersom da et menneske har tro, må han nødvendigvis have håb; og uden tro kan der intet håb være“ (Moroni 7:42). Tro og håb virker altså sammen, styrker hinanden og muliggør, at et personligt vidnesbyrd kan vokse og blomstre.

Opbyggelsen af et personligt vidnesbyrd er et spørgsmål om at ønske og om at træffe valg, der øger vores tro og håb. Når vi ønsker „at

holde fast ved alt, hvad der er godt“, må vi nødvendigvis vælge at udføre handlinger, som øger vores tro:

- Vi planlægger at afsætte tilstrækkelig tid til bøn.
- Vi mindes og fornyr regelmæssigt vore pagter ved at modtage nadveren og ved at besøge templet.
- Vi anvender skrifterne som en „personlig vejviser“, der sætter rammer for vore handlinger.
- Vi fremmer venskaber med mennesker, som hjælper os med at opbygge vore vidnesbyrd.
- Vi gør tjeneste til en del af vores daglige gøremål.

Opbyggelsen af et personligt vidnesbyrd er ikke altid let. Undervejs kan vi til tider være nedtrykte. Men når vi søger at udvikle tro og håb og lærer at værdsætte udfordringerne i livet, opbygger vi vore vidnesbyrd. □

Ældste Marvin J. Ashton

De Tolvs Kvorum

EN FULDKOMMEN MILD RØST

Alle profeter, som jeg har været i tæt berøring med, har virket i fuldkommen mildhed. Jeg takker Gud for dem.

En af de store velsignelser i mit liv er muligheden for at arbejde nært sammen med Kirkens præsidenter. Blandt deres mange andre gode egenskaber har jeg erfaret, at de er ydmyge mænd, de taler blidt, de er milde, venlige og behagelige både i deres roller som ledere og i deres forhold til andre.

Nære personlige oplevelser sammen med dem har fået mig til at forstå betydningen af Helaman 5:30: „Og da de hørte denne røst, forstod de, at det ikke var en tordenrøst, ej heller var det en støjende og lar-

mende røst, men se, det var en stille og *fuldkommen mild røst*, som om det var en hvisken, og den trængte ind i sjælnens inderste“ (fremhævelse tilføjet).

Må jeg anbefale, at I lytter til jeres ledere, der betjener jer med stille stemmer og ydmyge ord. Altfor ofte imponeres vi af larm, støj og dramatik. Medlemmer føres sommetider bort fra vejen til sand succes, fordi de påvirkes af det sensationelle og kunstige lys. Ivor tids travle verden ignorerer vi meget ofte de stille råd fra vore ledere og fra dem, der vejleder os med blide ord.

Jeg havde den særlige ære og det privilegium at være den sidste person, der blev kaldet som generalautoritet af præsident David O. McKay før hans død. Da jeg besøgte ham i hans lejlighed, var han højst oppe i årene og fysisk set en meget svag mand. Præsident McKays legeme var skrøbeligt, hans stemme var blid, og han havde svært ved at tale. Jeg sad stille og ventede på, at præsident McKay ville vejlede mig med hensyn til hensigten med udnævnelsen. Til sidst sagde han i en stille og fuldkommen mild stemme: „Jeg ønsker, at du hjælper mig.“

Det var invitationen til mig, det var min kaldelse til at være generalautoritet. Det var en af mine uforglemmelige stille oplevelser sammen med præsident David O. McKay.

Da jeg forlod lejligheden, følte jeg, at jeg bedre forstod Frelserens kaldelse af sine medhjælpere. Uanset om det var ved bredden af Genzaret Sø, på torvet eller på livets vej, så er jeg sikker på, at hans invitation ikke var mere, end „jeg ønsker, at du hjælper mig med at forkynde evangeliet og med at være et særligt vidne om mig.“ Den oplevelse for mere end 20 år siden gav mig en følelse af at stå præsident McKay nær. Han var en mand, som jeg havde elsket, beundret og respekteret igennem årene.

Jeg vil altid være ham taknemmelig, fordi han stille kaldte mig, forvandede noget af mig og ønskede, at jeg skulle udføre noget særligt sammen med ham. Jeg forlod mit job og mine tidligere aktiviteter og ansvar i forretningslivet for at hjælpe ham, som var profeten. Jeg skælver i dag, når jeg mindes, at han kaldte mig med en hvisken, som trængte ind i min sjæls inderste.

Hele mit liv har jeg haft enorm respekt for præsident Joseph Fielding Smith som skriftlærd, historiker og forfatter. Han var præcis og urokkelig i sin livsførelse. Efter to år som

assistent til De Tolv kom jeg i De Tolvs Råd. Hvilken glæde og velsignelse var det ikke for mig at mærke den gode kærlighed og respekt, som præsident Joseph Fielding Smith havde både for Gud og for sine medhjælpere. Han var venlig og samtidig ledte han med forudseenhed og beslutsom viljestyrke. Præsident Smith tog sig altid tid til at udtrykke påskønnelse både over for Gud og over for sine medhjælpere. Den venlige opmuntning, han gav mig under alle forhold, vil jeg aldrig glemme. Joseph Fielding Smith elskede Herren, og Herren elskede ham. Han har også kaldet mig med en blid og mild stemme, som besad stor styrke.

Jeg blev ordineret til apostel og indsat som medlem af De Tolvs Råd under profeten Joseph Fielding Smith. De formaninger, jeg modtog ved den lejlighed, er stadig mejslet ind i mit sind, især befalingen om at være et særligt vidne ved eksempel, ord og mildhed. Det blev også fremhævet, at jeg skulle lytte til Åndens stille røst, som nu ville komme kraftigere og oftere.

Joseph Fielding Smith modtog sin patriarkalske velsignelse af patriarken Joseph D. Smith i 1913. Den gode og blide velsignelse indeholdt det løfte, at han aldrig ville blive forvirret, når han forsvarede det guddommelige i profeten Joseph Smiths mission: „Du er blevet

velsignet med en evne til at fatte, analysere og forsvare sande principper i højere grad end mange af dine samtidige, og tiden vil komme, hvor alt det materiale, som du har indsamlet, vil stå som en forsvarsmur mod dem, som søger og vil søge at ødelægge beviserne på det guddommelige i profeten Joseph Smiths mission, og i dette forsvar vil du aldrig blive forvirret.“

Meget ofte har jeg i vores bekendtskab mærket præsident Joseph Fielding Smiths intense styrke, når han har virket i mildhed og med blid røst.

Præsident Harold B. Lee var en af de mest åndelige ledere, jeg nogensinde har kendt. Han synes konstant at besidde Åndens hvisken. Han opmuntrede mig til at lede i mildhed og med stille tålmodighed.

Præsident Lee har haft overvældende indflydelse på mit liv. Blandt andet har han ved sit eksempel opmuntret mig og andre til at være stille og frygtløse, når vi bearbejdede og løste problemer ved menneskers opførsel. Samtidig viste han mig, hvordan man viser varme og følsomhed i arbejdet med alle mennesker, uanset hvor de havde været, eller hvad de havde gjort. Daglig kontakt med præsident Lee lærte mig, at han kunne være fast og fuldstændig objektiv, og samti

Præsident Lee spurgte mig, om jeg ville salve broderens hoved med indviet olie. Dette gjorde jeg ydmygt og med en følelse af utilstrækkelighed.

ham, da han udtalte beseglingen. Det var tydeligt, mens sekunderne hastede afsted, at han ikke alene var bekymret, men at han famlede efter vejledning, som ville være positiv og gavnlig, ikke blot for modtageren, men også for de andre, som var meget bekymrede for denne persons helbred. Præsident Lee lovede ham aldrig sundhed, styrke og helbredelse. Han kom med opmuntrende ord og berørte grundlæggende dele af hele frelsesplanen, men løftet om helbredelse ville ikke komme.

Umiddelbart efter denne oplevelse førte præsident Lee mig ind i et andet værelse og sagde stille og fuldkomment mildt: „Marvin, han får det ikke bedre, vel?“ Jeg svarede præsident Lee: „Nej. Jeg kunne mærke, at du ønskede dette udfald, men det var åbenbart ikke meningen.“ Jeg husker hans sidste bemærkning, da vi gik bort, og familien ikke kunne høre noget: „Herren har andre planer, og han bestemmer ikke alene, hvad vi siger, men også hvad der vil ske.“

dig var han en af de mest medfølelende personer, jeg nogensinde har kendt.

Jeg havde engang en uforglemmelig og frygtindgydende oplevelse sammen med præsident Lee. Han inviterede mig hjem til sig for at deltage i en velsignelse af en fælles ven, der var meget syg. Vi samledes sammen med nogle få fra familien, og præsident Lee spurgte mig, om jeg ville salve broderens hoved med indviet olie. Dette gjorde jeg ydmygt og med en følelse af

utilstrækkelighed. Jeg havde aldrig før haft lejlighed til at deltage i en sådan stor åndelig oplevelse, hvor Guds profet skulle besegle en salvelse, som jeg havde udtalt. Selv i dag husker jeg levende, at præsident Lee beseglede denne ordinanse. For mig virkede det, som om han savnede ord, råd og vejledning for at give denne gode bror opmuntring. Jeg kunne føle, at han ønskede at love denne bror fuldstændig helbredelse og et godt helbred, men ordene kom ikke til

Præsident Spencer W. Kimball var en kærlig profet. Han elskede Gud, vor Frelser Jesus Kristus og hele menneskeheden. Han var et konstant eksempel på varme og Kristuslignende kærlighed. Præsident Kimballs stemme var fuldkommen mild, sommetider mindre end en hvisken. Han var altid venlig, fast og frygtløs. På et tidspunkt var han overhovedet ikke i stand til at tale på grund af strubekræft.

Præsident Kimball var en af de venligste og modigste mænd, jeg nogensinde har mødt. Hans evne til at klare livets udfordringer, skuffelser og succes med den rette balance og indstilling vil jeg aldrig glemme. Hans lederstil var venlig, ydmyg og oprigtig. Præsident Kimballs stemme gennemborede sjælen hos alle, der ville lytte.

En morgen ringede min telefon meget tidligt. Da jeg tog telefonen, genkendte jeg præsident Kimballs blide stemme i røret. Efter at vi havde hilst på hinanden, hørte jeg ham sige med sin svage stemme: „Marvin, der er noget, jeg gerne vil tale med dig om. Er det i orden, hvis jeg kommer op på dit kontor, og vi taler om det?“ Jeg svarede: „Præsident Kimball, hvis du gerne vil tale med mig, så kommer jeg da straks ned på dit kontor. Vil du gerne have, at jeg kommer?“ Og han svarede blidt: „Det ville være dejligt, hvis du kom herved?“

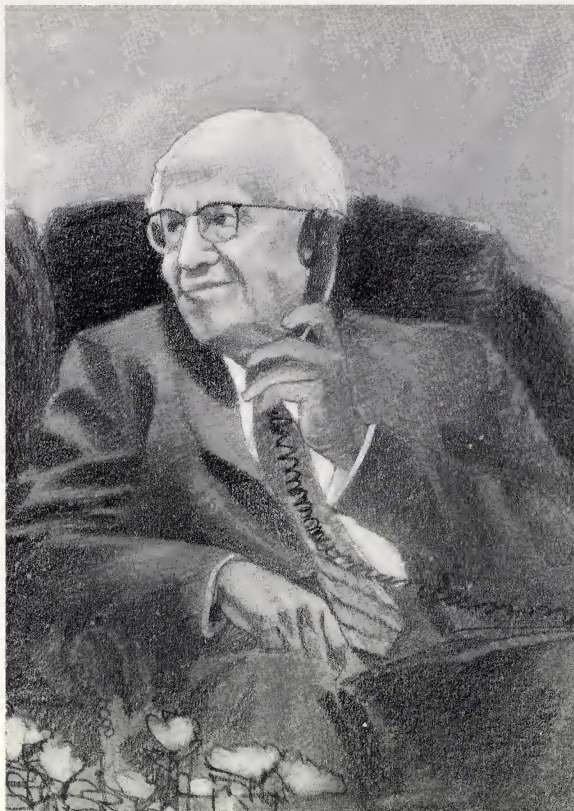
Høflig, venlig og villig til at tjene alle. Det var præsident Kimballs lederstil aldrig at kræve eller benytte indflydelsen ved sin mægtige kaldelse til at insistere på, hvad andre skulle gøre, eller hvordan de skulle reagere over for ham. Jeg ønsker, at I forstår, at ved denne lejlighed kunne han have sagt: „Marvin, det er præsident Kimball. Kom straks ned på mit kontor.“ Præsident Kimball havde bestemt magt, myndighed og ret til at bede mig komme når som helst, men det, han sagde, da jeg tilbød at komme til hans kontor, runger stadig i mine ører: „Det ville være dejligt, hvis du kom herved?“ Han behandlede andre med ydmyghed, mildhed og kærlighed, hvilket inspirerede os alle til at opretholde og støtte ham og elske ham under alle forhold.

Nogle dage før præsident Kimballs død var han i templet i Salt Lake City på fjerde sal sammen med sine kolleger i Det Første Præsidentskab og De Tolv. Han var så svag og skrøbelig, at der var rigelig grund til, at han aldrig skulle være kommet. Før mødet begyndte, gik medlemmerne af De Tolv forbi ham og hilste på ham. Der var næsten ingen reaktion hos ham, fordi han fysisk var blevet tappet for kræfter i de foregående måneder. Han var næsten ikke i stand til at kommunikere eller reagere i denne situation. Præsident Kimballs hørelse var

meget begrænset, hans syn svigtede, og hans skrøbelige legeme smertede overalt. Da jeg gav ham hånden, mærkede jeg ingen eller kun lidt reaktion, så jeg trykkede en gang mere og sagde: „Præsident Kimball, det er Marvin Ashton.“ Hvordan kan jeg nogensinde glemme hans sidste ord til mig, da han så op og sagde meget blidt: „Marvin Ashton, jeg elsker dig.“

Præsident Ezra Taft Benson er en ganske særlig ven. Jeg holder meget af ham og respekterer ham for hans liv og lederskab. Han har altid tilkendegivet sin fuldstændige tillid til mig. Uanset hvor jeg er i Kirken, har denne forsikring om støtte fra hans side gjort det muligt for mig at træffe afgørelser og udstede kaldelser, som er gældende, fordi jeg vidste, at han forventede, at jeg handlede således.

Jeg har beundret hans konstante påmindelse til alle, ikke kun til hans medarbejdere i Kirkens øverste ledelse, men til alle medlemmer om at arbejde flittigt med opbygningen af Guds rige, men også med at forbedre vores eget liv. Præsident Benson er en fuldstændig lydige mand. Jeg ser ham følge netop de retfærdige veje, som Herren har pålagt ham at fremhæve, vejlede om og give råd om. Jeg har set ham græde bevæget uden at skamme sig, når han taler om vidunderne i Mormons Bog, samt om denne bogs fremtid. Når

Præsident Benson er en ganske særlig ven. Jeg holder meget af ham og respekterer ham for hans liv og lederskab.

Som præsident for Kirken leder han med urokkelig tro, gennem overbevisning, med en stille stemme og en gennemtrængende ydmyghed. I alle de år, jeg har kendt ham, har jeg aldrig hørt ham løfte sin stemme for at råbe i et øjeblik smerte eller skuffelse. Jeg har set ham irettesætte og vejlede med mildhed, tålmodighed og ren kærlighed. Hvor blide og dog mægtige er hans ord og hans lederskab.

Alle profeter, som jeg har været i tæt berøring med, har virket i en fuldkommen mildhed. Jeg takker Gud for dem. Jeg beder Gud hjælpe os med at huske, at virkelige ledere altid leder med milde stemmer, kærlighed og overbevisning.

Kaldelser og instruktioner fra Herrens profeter er blide og uden fordømmelse. Af hele mit hjerte anbefaler jeg, at vi anerkender deres milde og kærlige ledelse, når vi indbydes til at tjene og forbedre vores daglige indsats. □

(Tilpasset efter en tale holdt på Brigham Young University i Provo i Utah).

vi, der arbejder nært sammen med præsident Benson har deltaget i beslutninger af stor betydning, har han ganske enkelt rådet: „Lad os gøre det, der er bedst for Guds rige.“ Vi beundrer ham for omfanget af hans overbevisning, som det fremgår af dette råd.

Han er en profet, som stille opbygger, delegerer og forventer forpligtelser, der er urokelige. Jeg husker, at jeg under et besøg i en stavringede til præsident Benson. En alvorlig og problematisk situation var

åbenlys. Det var så alvorligt, at jeg følte behov for hans kloge råd. Da jeg havde forklaret kendsgerningerne og udviklingen for ham, sagde han forsikrende med mildhed og tillid: „Gør det, der skal gøres. Du har min fulde tillid og støtte.“

Præsident Bensons stemme er næsten reduceret til en hvisken. Han leder Det Første Præsidentskab, De Tolvs Råd, andre generalautoriteter og hele Kirken i en ånd af ren kærlighed og fuldkommen mildhed.

„Lyt nu, lyt nu“

Deborah Smoot

Det havde været en irriterende dag – en dag, hvor jeg følte, at ingen i familien satte pris på mit arbejde. Pakning, planlægning og forberedelsen af familiens årlige lejr tur var alt sammen overladt til mig. Min mand David var turnuskandidat. Han havde regnet det for en selvfølge, at jeg ordnede alle detaljer ved turen. Han var blevet på hospitalet længe efter vores planlagte afrejsetidspunkt.

Allerede før vi var kommet ud af byen, var børnene urolige. De kadede sig over at skulle sidde på bilens bagsæde. Da David sagde, at jeg ikke havde medbragt tilstrækkeligt med aktiviteter til at holde børnene beskæftiget i bilen, svarede jeg igen med en vred bemærkning.

„Hun er bare sur på far,“ forklarede den 10-årige Owen sin lillesøster. Da var det, at jeg tændte for kassettebåndoptageren og spillede et bånd med primarysange for børnene, mens jeg sad i ophidset tavshed.

Men glæden i primarysangene

var smittende. En ad gangen begyndte hele familien at synge med, indtil selv min vrede fordampede, og jeg ikke kunne lade være med at synge med på omkvædet „Lyt nu, lyt nu, thi Ånden kan blot hviske, lyt nu, lyt nu, til dens sagte røst.“ Musikken ændrede lynhurtigt stemningen i vores lille familie på det lange stykke hovedvej. Det skete hurtigt og meget tiltrængt.

„Vi er nødt til at vende om,“ sagde David, da det sidste omkvæd tonede ud.

„Hvorfor?“ spurgte jeg. „Hvad har jeg glemt?“

„Ingenting,“ lo han. „Jeg har bare denne stærke følelse af, at vi skal vende om.“

På samme måde som vi havde været i harmoni med hinanden under sangen – følte vi pludselig *alle*, at vi skulle vende om. Det virkede underligt, men vi fulgte tilskyndelsen og vendte bilen og begyndte at køre tilbage. Kort efter mødte vi en parkeret bil. Føreren stod vinkende ved vejsiden og bad os standse. Da vi satte farten ned, råbte han ude af sig selv:

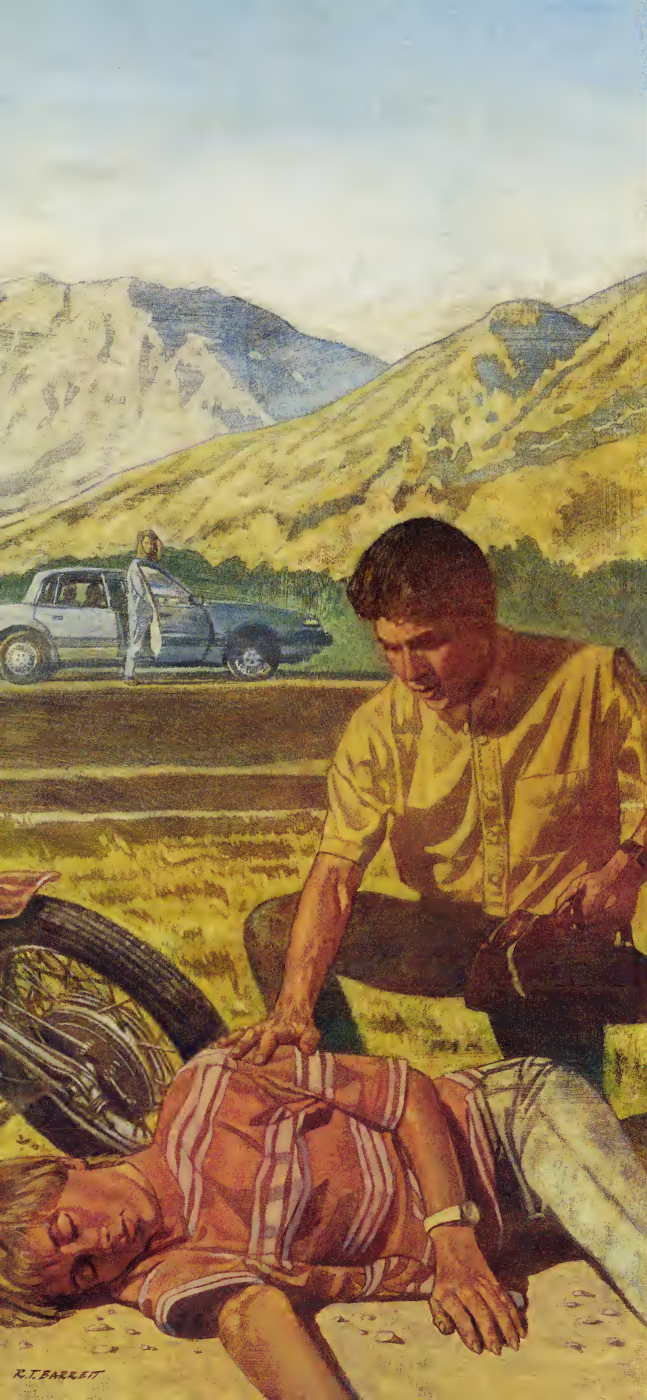
„Der er sket en ulykke. En ung kvinde kørte på motorcykel. Den væltede og rullede af vejen. Jeg tror, at hun er ved at dø.“ Han pegede på en ubevægelig skikkelse i

græsset ved siden af vejen – der lå en forulykket motorcykel ved siden af hende. Vi parkerede bilen, og min mand steg ud.

Vi har aldrig haft en førstehjælps taske i bilen, men denne gang havde vi tilfældigvis en nødhjælps taske med lægemidler og -instrumenter med, som David havde købt ved et udsalg på hospitalet kun tre uger før. For første gang havde vi den med i bilen! Jeg følte mig hjælpeløs og bange, så jeg knugede børnene ind til mig, da David greb nødhjælps tasken og løb hen mod den forulykkede.

Da han nåede skikkelsen, sagde min datter: „Skal vi ikke bede.“ Jeg var taknemmelig for hendes forslag, og vi bøjede vore hoveder. „Himmelske Fader,“ bad vi, „hjælp far. Hjælp ham, så han ved, hvad han skal gøre for at redde pigens liv . . .“

Da jeg så min mand knæle ned ved siden af den unge kvinde for at bedømme hendes tilstand, blev jeg ydmyg. Pigen var virkelig ved at dø – hun lå bevidstløs og trak ikke vejret. David tog de sidste to ting, han havde havde føjet til tasken, frem. Det var et smalt rør, der føres gennem luftvejen ned til lungerne, og en pumpe, som pumper luft ind. Disse to ting gør det muligt for

lægen at „trække vejret“ for patienten. Han brugte begge dele. Sammen med Davids viden og færdigheder reddede de sikkert hendes liv.

Da ambulancen kom, kørte min mand til hospitalet sammen med patienten. I ambulancen kunne han via radio tale med hospitalspersonalet og forberede alle på deres ankomst.

Jeg kørte bag ambulancen, og mit sind var fyldt med spørgsmål. Hvad nu, hvis vi ikke havde haft en førstehjælpstaske? Hvad nu, hvis David ikke var gået til hospitalets udsalg? Hvad nu, hvis han ikke var uddannet til et sådant nødstilfælde? Og det vigtigste – hvad nu, hvis vi havde fortsat med at skændes i stedet for at synge? Ville vi så have hørt den „stille, sagte stemme“, som tilskyndede os til at vende om? Ville vi have opfattet den?

Kassettebåndet i bilen havde spillet under hele det dramatiske optrin. Tavse og undrende lyttede børnene og jeg:

„Jeg har fået liv, og sjæl og sind, og takker dig Fader kær, for alle de ting, som jeg nyder på jord, for din kærlighed mod mig især.“ □

Deborah Smoot bor i Olympus First Ward, Salt Lake Olympus Stake.

KRISTI LIV

MALERIER AF CARL HEINRICH BLOCH (1834-1890)

1. DEL

For 28 år siden blev en række udvalgte malerier om Jesu liv af den danske maler, Carl Bloch fra det nittende århundrede, præsenteret i et af Kirkens blade. Siden dengang er motiverne fra den udvalgte samling blevet benyttet mange gange i Kirkens håndbøger og tidsskrifter og også i *Stjernen*. De originale værker er nu blevet renset og fotograferet påny, og vi præsenterer igen denne samling – i to dele – for at fortælle den uforlignelige beretning om Herren.

Atten af de tyve billeder hænger på væggene i kongens bedeværelse i Frederiksborg slotskirke. I dag er slottet og kirken nationalhistorisk museum og et nationalt klenodie. Eftersom malerierne anvendes i stor udstrækning i Kirkens udgivelser, henvendte repræsentanter for Kirken sig sidste år til Frederiksborgmuseets ledelse. Vi ønskede at fotografere malerierne påny og spurgte, om det var muligt at nedtage bil-

lederne for at få et bedre lys ved fotograferingen. Museets ledelse godkendte anmodningen og besluttede, at når malerierne var nede, skulle de også renses for at gøre farverne levende igen. Farverne var blegnet af et århundredes støv, mens malerierne har været udstillet for offentligheden.

Efter denne rensning har museet fotograferet malerierne, som gengives i denne serie. Ud over malerierne fra Frederiksborg er der også medtaget to andre malerier af Bloch. Det er billedet af Bethesda Dam (bagsidens inderside), som hænger hos Bethesda, Dansk Indre Mission i København, og billedet af Thomas, der knæler foran den opstandne Jesus (vil blive vist i næste måned), som hænger i Ugerløse kirke mellem Holbæk og Ringsted.

I 2. del vil vi vise resten af værkerne og opridse deres dygtige skabers, Carl Blochs', livsforløb.

Redaktionen

Da sagde engelen til hende: „Frygt ikke, Maria! Thi du har fundet nåde for Gud, og se, du skal . . . føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal . . . kaldes . . . Guds søn” (Luk. 1:30 -32, 35).

*Da Elisabet hørte
Marias hilsen, sprang
fosteret i hendes liv.
Og fyldt af hellig-
ånden råbte Elisabet
med høj røst . . .
,velsignet er du
blandt kvinder, og
velsignet er dit
livs frugt'”
(Luk. 1:41-42).*

*Og hun fødte sin søn,
den førstefødte, og
svøbte ham og lagde
ham i en krybbe, thi
der var ikke plads til
dem i herberget”
(Luk. 2:7).*

*Men engelen
sagde til dem: „Frygt
ikke; thi se, jeg for-
kynder eder en stor
glæde, som skal være
for hele folket.
Thi eder er i dag
en frelser født . . .
han er Kristus,
Herren’”
(Luk. 2:10-11).*

*Efter tre dages
forløb, da fandt de
ham i helligdommen,
hvor han sad midt
iblandt lærerne og
lyttede til dem og
spurgte dem ud;
og alle, som hørte
ham, blev ude af sig
selv af forbavselse
over hans forstand
og svar”
(Luk. 2:46-47).*

Da siger Jesus til ham: „Vig bort, Satan! Thi der står skrevet: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene’’” (Matt. 4:10).

Skafteren smagte på vandet, som var blevet til vin, og han vidste ikke, hvorfra det kom – men tjenerne, som havde øst vandet op, vidste det . . . således gjorde Jesus i Kana i Galilæa begyndelsen på sine tegn” (Joh. 2:9, 11).

*Da gjorde han sig
en svøbe af reb og årevo
dem alle ud af hellig-
dommen . . . og til dem
. . . sagde han:
,Tag dette bort herfra;
gør ikke min faders hus
til en kræmmerbod' "*
(Joh. 2:15 -16).

*Jesus . . . sagde til hende: ,Enhver, som drikker af dette
vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det vand,
jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det
vand . . . skal i ham blive et kildespring til evigt liv' "*
(Joh. 4:13-14).

29 dåb

KURIVA, PAPUA NY GUINEA – Denne begejstrede gren med 75 medlemmer blev oprettet for godt tre år siden, da 29 landsbyboere blev døbt på samme dag – de var de første medlemmer i området.

Landet Papua Ny Guinea består af 600 øer og ligger nord for Australien. Landsbyen Kuriva ligger omkring 65 km fra hoved-

staden Port Moresby.

Indtil september 1986 havde ingen i Kuriva hørt om Kirken. Da var det, at John Oii, som er medlem af Kirken og bor i Port Moresby, bar sit vidnesbyrd ved sin søns begravelse i Kuriva.

Landsbyens indbyggere blev så bevægede, at de bad om missionærer. Beboerne begyndte snart at afholde søndagsmøder og betale tilende. Allerede før deres dåb havde

de bygget en lille kirke med et tag af palmeblade.

Det er skik, at landsbyboerne har alt fælles. Fx bidrog ikke-medlemmer af Kirken til at købe sko til en lokal ung mand, der forberedte sig på at tage på mission.

De hellige i Kuriva er en del af en voksende skare medlemmer i Papua Ny Guinea, der nu tæller omkring 2.300. De håber en dag at få en stav, en mission og et tempel. □

„Moronis stærke og mægtige“

SAN ANDRES, PERU – En gruppe unge mænd fra Kirkens fire grene i San Andrés vandt fodboldmesterskabet for deres område. Det skabte opmærksomhed om Kirken og åbnede døre for evangeliets forkyndelse.

De sidste dages helliges hold kaldte sig selv for „Moronis stærke og mægtige“. I begyndelsen regnede ingen med at de ville vinde blot en enkelt kamp mod nogle af de 15 andre hold i turneringen, hvoraf nogle var professionelle. Men de sidste dages hellige blev ved med at vinde. De vandt finalen med 2-0.

Holdet tilskrev succesen forberedelse og overholdelse af visdomsordet. Da trofæet blev overrakt,

bar anføreren sit vidnesbyrd i fjernsynet. Senere afholdt Kirken et vellykket åbent hus-arrangement i San Andrés, hvor mange begejstrede lokale indbyggere kom.

Jorge Panduro, som deltog på det vindende hold, sagde, at det var en god mulighed, for at Kirken kunne blive anerkendt. „Det var dejligt at se Kirken fremhævet som noget positivt af mennesker, som ikke er medlemmer,“ sagde han.

En billet sælger ved indgangen til fodboldkampen sagde, at han gerne ville lytte til missionærlektionerne. Han bemærkede: „Da jeg så alle disse mennesker heppe, snakke og have det sjovt – og ingen røg eller drak – så besluttede jeg at finde ud af mere om den kirke.“ □

Ægtepar bliver ved med at tjene

SÃO PAULO, BRASILIEN – Ældste og søster Helvio og Laura Bertoli fra São Paulo er nu i gang med deres fjerde mission i templet i São Paulo. De var blandt de første tempeltjenere, da templet blev indviet i 1978. Siden har de været på en mission som ledere af indkvarteringen ved templet og på to andre missioner som tempeltjenere. Tempelbesøgende husker dem for deres utrættelige og glade indsats. Ægteparret synes, at deres oplevelser har været så belønnende, at de egentlig ikke vil kalde det et „offer“, men mere et stort privilegium og en velsignelse. □

På vej hjem

Atami i Japan er en dejlig by, som ligger på Honshus østkyst ca. 100 km syd for Tokyo. Byen er et berømt kursted med dejlige varme kilder, storslåede solnedgange og høje klipper, der knejser over havet.

Atamis klippers største attraktion er den flotte udsigt, men de tiltrækker også mennesker af en anden årsag – fra kanten har mange kastet sig i døden.

En aften i maj 1987 kørte jeg mod Atami. Jeg kunne ikke lade være med at græde, og jeg ønskede ikke at se solnedgangen. Mens jeg kørte, pinte minderne om de sidste par år mig i mit indre.

Jeg havde arbejdet hårdt, mens jeg tjente i Sapporomissionen i Japan. Det var på Japans nordligste ø med kolde snefulde vintre. Jeg følte, at Herren havde accepteret min indsats, men jeg forventede ikke det, som fulgte, da jeg kom hjem. Jeg forstod ikke hvorfor. Efter den store indsats syntes der ikke at være nogen belønning.

Jeg følte især, at min søgen efter en evig ægtefælle ikke blev indfriet. Jeg fik ikke mange muligheder for at date, mens andre tilsyneladende let fandt evig lykke. Alle forhold, som jeg troede kunne vare ved, brast. Min familie var bekymret over min nedtrykthed, men jeg modtog styrke fra min himmelske Fader, som hjalp mig gennem denne svære tid.

Spørgsmål begyndte at dukke op. Hvorfor skulle jeg

lide så meget? Elskede min himmelske Fader mig stadig? Som hjemvendt missionær kunne jeg ikke fornægte, at Herren levede, eller at hans kirke var sand, men jeg begyndte at stille spørgsmål ved hans kærlighed til mig. En aften mistede jeg alt håbet. Jeg tænkte, at jeg aldrig ville blive gift, og Satan overtog magten. Jeg besluttede hellere at tage mit eget liv end at få flere hjerteknusende oplevelser. Jeg skrev et afskedsbrev til mine forældre og begyndte at køre til Atami.

Så skete der to mirakler. Da jeg nærmede mig kysten og forberedte at køre min bil ud over klipperne ned i havet, lagde jeg for det første mærke til, at der var blevet bygget en lav mur for at forhindre biler i at køre ud over kanten. Dernæst gjorde Herren min hjerne klar tilstrækkeligt længe til, at jeg kunne standse bilen og tænke over mine handlinger. Jeg erkendte, at jeg aldrig kunne tage mit liv.

Igen nøgtern og meget roligere kørte jeg hjem og fandt min biskop i hjemmet sammen med mine forældre. De er ikke medlemmer af Kirken, men de vidste, at de kunne stole på biskop Kashikura. Han gav mig en velsignelse, og det føltes, som mareridtet endelig var overstået.

Men en uge efter opstod der tvivl om hensigten med mit liv. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Samme dag modtog jeg et brev.

Brevet var afsendt fra USA. Det var ikke mærkeligt, da jeg har venner der. Men dette brev var anderledes – der var ingen afsender. Det eneste, jeg ved, var, at brevet var afsendt fra Flushing i New York dagen efter, at jeg var kørt til Atami for at forsøge at afslutte mit liv. Men jeg kendte ingen fra Flushing i New York.

Da jeg åbnede brevet, stod der „Til dig!“ skrevet øverst. Det var et eksemplar af sangen „Going Home“ („På vej hjem“) på engelsk og japansk. Da jeg læste teksten, fyldtes mine øjne med tårer. Ordene fortalte mig, at når jeg var alene, kunne mine minder styrke mig. Med de minder kan jeg aldrig glemme, at der findes et sted, hvor jeg stadig hører til, et sted, som jeg altid kan henvende mig til og søge trøst: „Hjemme.“

Jeg græd, og jeg græd, og følte mig endelig overbevist om, at min himmelske Fader våger over mig. Han elsker mig! Før denne oplevelse troede jeg, at himlen lå meget langt væk, men sangen hjalp mig med at forstå,

at Gud er meget nær. Når vi er trofaste, befinder vi os allerede i vores himmelske hjem her på jorden.

Det var første og eneste gang, at jeg hørte fra Flushing i New York. Måske finder jeg aldrig ud af, hvem der sendte disse vers til mig. Oplevelsen minder mig om noget, som præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Gud er virkelig opmærksom på os, og han vogter over os. Men det er som regel gennem et andet menneske, at han opfylder vore behov“ (Den danske Stjerne, december 1976, s. 1). Jeg er evigt taknemmelig for den person, som havde ører at lytte med og handle i henhold til den stille sagte stemme fra himlen.

Jeg vil aldrig glemme den oplevelse, og uanset hvor store prøver jeg vil få, vil jeg aldrig glemme stedet, hvor jeg ønsker at være – hjemme, mit himmelske hjem. □

Fumie Masago, nu Fumie Sugimoto, blev gift i marts 1990 i templet i Tokyo.

Da jeg åbnede brevet, stod der „til dig!“ skrevet øverst. Det var et eksemplar af sangen „Going Home“ („På vej hjem“) på engelsk og japansk. Da jeg læste teksten, fyldtes mine øjne med tårer.

„Bethesda Dam“ af Carl Bloch.

„Der var en mand, som havde været syg i otteogtredive år. Da Jesus så ham ligge dér og vidste, at han allerede havde ligget i lang tid, siger han til ham: „Vil du være rask?“ (Joh. 5:5-6).

Jesus siger: ,Tag
stenen bort!' Så tog
de stenen bort. Og

Jesus . . . råbte . . . med

høj røst: ,Lazarus, kom

herud!' Og den døde

kom ud med fødder

og hænder omvundne

med ligklæder"

(Joh. 11:39, 41, 43-44).

PBMA9104DA

91984110

DANISH